

Briterne erklærer, at aggressionskrig ikke er ulovligt i Storbritannien

Leder fra LaRouche PAC, 17. april, 2017 – Briterne har åbent erklæret, at aggressionskrig muligvis nok er ulovligt under folkeretten – men ikke i Det forenede Kongerige! Londonavisen *The Guardian* rapporterer i dag, at, i en sag, som er blevet anlagt mod Tony Blair af ofre for Blairs ulovlige Irakkrieg, med anklager om, at Blair med overlæg løj om, at Saddam Hussein skulle være i besiddelse af masseødelæggelsesvåben og dernæst lancerede en aggressionskrig mod en nation, der på ingen måde truede UK, har Jeremy Wright (Queen's Council; Dronningens advokat) intervenseret for at afvise sagen. Hans argument: Blair har immunitet over for sagsanlæg og, hvad der er højst utroligt, at en aggressionskrig ikke er en forbrydelse under britisk lov. Dét har vi det, sort på hvidt.

Så sent som i går hævdede Londonavisen *Sunday Times*, at den talte for den amerikanske regering (fra »unavngivne kilder« i det amerikanske militær), der sagde, at præsident Trump står for at lancere et førsteangreb i en aggressionskrig imod Nordkorea, med fantasien om, at et sådant angreb kunne ødelægge hele Nordkoreas atomvåbenkapacitet. Ethvert fornuftigt tænkende menneske ved, at et angreb mod Nordkorea ville udløse en krig, der ikke alene ville udløse terror i hele Asien, men som også med sikkerhed ville fremprovokere et globalt atomholocaust. Faktisk sagde Trump selv, og hans nationale sikkerhedsrådgiver general McMaster, i søndags, at pres mod Nordkorea ville gå lige til grænsen af, men uden, militær aktion.

I dag pegede Lyndon LaRouche på Vladimir Putin, i et

samarbejde med Kina og potentielt set med USA under præsident Trump, som den nødvendige topperson, eller øverstkommanderende, der kan skabe realiseringen af en løsning på krisen i Korea. Faktisk har Putin i løbet af det seneste årti skabt podekrystallen til en løsning, med etableringen af en ny havnefacilitet i Nordkoreas nordøstlige Rason-region, og med udskibning af russisk kul fra denne havn og til Sydkorea, i ledtog med både private og statsejede selskaber i Sydkorea (Hyundai Marine, det statslige stålselskab POSCO, og det statsejede jernbaneselskab KORAIL). Dette samarbejde om fælles udvikling, mellem alle regionens lande, udgør den nødvendige forudsætning for at løse den politiske og strategiske krise på den Koreanske Halvø og for at føre til en eventuel genforening. Den nyligt afsatte, tidligere præsident for Sydkorea, Park Geun-hye, havde, ved at kapitulere til Obamas fremstød for militær konfrontation med Kina, lukket alle konstruktive politikker mellem Seoul og nordkoreanerne ned samtidig med også at indvilge i den særdeles provokerende deployering af amerikanske THAAD-missiler i Sydkorea – en alvorlig destabilisering af magtbalancen, og en provokation imod både Kina og Rusland.

Tilbage i 1992 spillede Lyndon LaRouche, under præsident Kim Dae-jung, en afgørende rolle med skridt til løsning af den betændte Koreakrise, hvor hegnet til den demilitariserede zone den 8. september, 2002, blev åbnet, og genopbygningen af jernbaneforbindelser mellem Nord- og Sydkorea blev genoprettet. LaRouche var ophavsmand til konceptet med en »Ny Silkevej« i 1992, med byggeri af højhastigheds-jernbaneforbindelser »fra Pusan til Rotterdam«. Præsident Kim vedtog konceptet og kaldte den koranske jernbaneplan for »Jernsilkevejen« og sagde: »Når den Trans-koreanske Jernbane er opkoblet til den Trans-kinesiske eller den Transsibiriske Jernbane, kunne et tog fra London nå frem til Seoul og Pusan via Paris, Østeuropa, Centralasien og Sibirien eller Kina.«

Men det var George W. Bush' og Dick Cheneys æra, og de rykkede

frem for at knuse ethvert samarbejde mellem Nord- og Sydkorea ved falsk at erklære, at Nordkorea i hemmelighed byggede atomvåben. Inspektører fra Det Internationale Atomenergiagentur, IAEA, blev dernæst tvunget til at rejse, og Nordkorea påbegyndte rent faktisk et atomvåbenprogram i en grad, hvor de nu har produceret 10-20 atombomber. Efter at have forstået, hvad det var, Bush og Cheney gjorde mod Irak, og hvad Obama gjorde mod Libyen, hvor disse to nationer frivilligt opgav deres atomvåbenprogram for blot at blive bombet tilbage til stenalderen, er der nul chance for, at Nordkorea vil opgive sit atomvåbenprogram, med mindre USA også indvilger i at afslutte sine trusler om militærangreb og »regimeskifte«.

Vil Trump adlyde ordrer fra London, eller vil han leve op til sine kampagneløfter om at være venner med både Rusland og Kina for at gøre en ende på Det britiske Imperiums opdeling af verden i krigsførende fraktioner, især Øst vs. Vest? Der eksisterer nu et potentiale for at realisere LaRouches krav om et nyt paradigme, baseret på udvikling af alle nationer, gennem den Nye Silkevej.

Dette afhænger tungt af det amerikanske folks, og deres leders, evne til at identificere den britiske imperiehånd, der driver en kile ind mellem USA og dets naturlige partnere i Rusland og Kina, dette britiske imperium, der endda er villig til at fremprovokere en global atomkrig. Civilisationen afhænger nu, i dette historiske vendepunkt, af sandhed og fornuft. Som en plakat ved et møde i LaRouche Political Action Committee (LPAC) i Manhattan søndag, lød: »Få Trump tilbage på skinnerne – Maglev (svævetog), ikke krig.«

Foto: Daværende britiske premierminister Tony Blair taler for tænketanken Center for American Progress, 2009. (Photo: Center for American Progress CC-SA)

Det forenede Kongeriges statsanklager forsøger at blokere for domfældelse mod Blair for krigsforbrydelser

17. april, 2017 – Den kendsgerning, at »aggressionskrig« ikke er en forbrydelse under britisk lov, samt risikoen for afsløring af »Statshemmeligheder«, bruges i et forsøg på at beskytte tidligere premierminister Tony Blair, Jack Straw og Lord Goldsmith mod retsforfølgelse for krigsforbrydelser i Irakkrigen i 2003, i en sag, der er anlagt mod disse krigsforbrydere af ofre for Irakkrigen, rapporterede *The Guardian* i går.

Baseret på Chilcot-kommissionens fældende rapport i juli 2016, står Blair nu over for nye, private sagsanlæg for Irakkrigen, der søger at få Blair dømt for den forbrydelse at lyve om Saddam Husseins angivelige masseødelæggelsesvåben, og for at lancere en aggressionskrig.

Sagen er blevet afvist med den afgørelse, at Blair er immun over for retsforfølgelse, med det formål at beskytte statshemmeligheder.

Men denne afgørelse bliver nu anket. Nu går Dronningens advokat (Storbritanniens statsanklager) Jeremy Wright ind i sagen, hvor han fremfører, at ikke alene må Blair gives immunitet, men at, til trods for, at aggressionskrige er en forbrydelse under Folkeretten, så er de lovlige under britisk lov!

En moderne demonstration af Friedrich Schillers »Ibykus-princip« har imidlertid leveret visse afgørende beviser: I sit memo fra 2003 om lovligheden af Irakkrigen syntes daværende statsanklager Lord Goldsmith at give medhold til hovedpointen hos dem, der søger hans (og Blairs) retsforfølgelse: Goldsmith skrev, »Aggression er en forbrydelse under den sædvanlige Folkeret, der automatisk danner en del af den nationale lov«.

Advokat for sagsøgerne Imran Khan sagde til *The Guardian* den 16. april, at min klient »er forvirret over, hvordan det kan være, at, på trods af Chilcot-rapporten, der gør det ganske klart, at krigen var ulovlig, gøres der nu forsøg på at forhindre, at de ansvarlige stilles for en domstol, for slet ikke at tale om, at de bliver retsforfulgt for, hvad de har gjort. Alle, inklusive statsanklageren [Goldsmith], bør hilse dette sagsanlæg velkomment. Det er en mulighed for mange millioner mennesker for at få juridisk retfærdighed for noget, der forårsagede umålelige skader, ikke alene for det irakiske folk, men for alle dem, der blev berørt af disse begivenheder i hele verden«.

Foto: Jeremy Wright, UK's statsanklager.

**»Samarbejde mellem Kina og USA om Bælt & Vej-Initiativet«.
Hovedtale af Helga Zepp-**

LaRouche, 13.-14. april

Folk tager fuldstændig fejl, når de tror, at Det britiske Imperium ikke længere eksisterer. Der skete det, at, efter Sovjetunionens kollaps, gik Storbritannien og de noekonservative i USA i gang med bestræbelser på at etablere en unipolær verden. Man kan også sige, at det er det samme som globalisering: det er et forsøg på at etablere et verdensimperium, baseret på den angloamerikanske relation; for tidligt erklærede Fukuyama historiens slutning, dvs., at hele verden ville blive forvandlet til demokratiske stater, og de opfandt sådanne ting som »retten til at beskytte« (eller ansvaret for at beskytte, R2P, -red.), »humanitær intervention«, »regimeskifte«; 'farvet revolution' imod enhver regering, der ikke ville underkaste sig. ...

Download (PDF, Unknown)

Luk det Britiske System ned for at stoppe krigspartiet!

Leder fra LaRouche PAC, 16. april, 2017 – Flertallet af verdens nationer og folk befinder sig i en tilstand af chok, og frygt, over, at præsident Trumps nylige 180 graders kovending – fra hans afvisning af regimeskifte og en forpligtelse til at arbejde sammen med Rusland og Kina for fred og udvikling, og til et kriminelt og uberettiget

militærangreb mod Syrien og en trussel om et førsteangreb mod Nordkorea – kunne fremprovokere en global atomkrig praktisk talt hvornår, det skal være. Denne frygt er fuldt ud berettiget, men for at forhindre en sådan eksistentiel katastrofe for menneskeheden, må de langt om længe komme overens med den kendsgerning, som Lyndon LaRouche længe har identificeret, at kilden til denne krise er Det britiske Imperium og Det britiske System.

Ikke alene pralede Londonavisen *Guardian* den 13. april med, at Storbritanniens GCHQ (UK's modsvar til NSA) som de første adviserede amerikansk efterretning om de såkaldte mistænkelige kontakter mellem personel fra Trumps kampagne og russere, som dømtes til at være »mistænkte efterretningsagenter« – som om kontakt med russere var noget dårligt. De klagede også åbenlyst over, at USA ved lov var forhindret i at udspionere sine egne borgere – så briterne måtte gøre det for dem.

Via deres indflydelse over politiske netværk og medienetværk i USA, og deres primære aktiv, George Soros, brugte briterne et komplet forfalsket dossier, fabrikeret af »tidligere« MI6-agent, Christopher Steele, til at skabe en bevægelse for en 'farvet revolution' imod Trump-præsidentskabet, over angivelige bånd til russerne.

Ved dernæst at bruge falske efterretningsrapporter fra deres terroristtilknyttede Hvide Hjelme-aktiver i Syrien, omgav briterne dernæst Trump med den løgn, at den syriske regering havde brugt kemiske våben imod sin egen befolkning – en absurditet, eftersom det ikke tjente noget militært formål, og den syriske regering allerede var i færd med at vinde krigen mod ISIS og al-Qaeda-terrorister, med russisk hjælp. Husk, at det var Tony Blair, der leverede de falske efterretninger om, at Saddam Hussein havde masseødelæggelsesvåben og således trak G.W. Bush ind i krigen med Irak – som udløste det nuværende terrorhelvede og masseflygtninge over Middelhavet.

Denne britiske medskyldighed blev offentliggjort den 12. april

i FN's Sikkerhedsråd, da den russiske viceudsending til Sikkerhedsrådet, Vladimir Safronkov, vendte sig direkte mod den britiske FN-ambassadør, Matthew Rycroft, som netop havde fordømt Rusland for at støtte Bashar al-Assad i Syrien (og som tidligere havde været en af Tony Blairs assistenter, da briterne lancerede den kriminelle krig mod Irak). Safronkov identificerede korrekt det britiske motiv for deres løgne og krigsmageri: »I er bange for, at vi kunne samarbejde med USA. Det er, hvad I ligger søvnløse over om natten.«

Dette er præcist briternes formål. Briterne har brugt USA som deres dumme kæmpe til at udkæmpe deres kolonikrige, lige siden mordet på John F. Kennedy – fra Vietnam til Irak til Libyen og Syrien, og nu, måske Nordkorea, hvilket ville bringe hele Asien, og verden, ind i et atomart holocaust. Briterne er villige til at risikere en global atomkrig for at forhindre USA i at bryde imperieopdelingen af verden i Øst og Vest i gensidig konflikt, i at forene hele verden bag gensidig fred og udvikling, og i at gøre en ende på imperium, én gang for alle.

LaRouche-bevægelsen og Schiller Instituttet demonstrerede vejen ud af denne katastrofe i Manhattan, den 13.-14. april, med en konference, der havde titlen, »Amerikansk-kinesisk samarbejde om Bælt & Vej-initiativet, og overensstemmende ideer i kinesisk og vestlig filosofi«. Førende kinesiske og russiske diplomater og erhvervs- og andre ledere talte på konferencen og fremlagde det presserende nødvendige i, at præsident Trump går sammen med Kina og Rusland i de Nye Silkevejs-projekter, som nu bringer win-win-udvikling, snarere end krig, til alle dele af verden. Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets grundlægger, talte både om, at det hastede med dette samarbejde som den nødvendige politik for at afværge krig, men også om nødvendigheden af at bringe alle storslåede nationers kulturelle traditioner – og især traditionerne i Kinas Konfucius-kultur og Vestens Renæssancekultur – ind i en harmoni, som grundlaget for at

imødekomme menneskehedens fælles mål.

Dette kræver, langt om længe, fuldførelsen af den Amerikanske Revolution imod det Britiske Imperiesystem, hvor dette onde system knuses i USA, og i hele verden, nu, før det lykkes dem at lancere en krig, som ville betyde den omgående afslutning af civilisationen, som vi kender den.

Enhver borger, enhver nation, må handle på baggrund af deres sande menneskelighed på dette, civilisationens krisetidspunkt, og gå sammen med LaRouche-bevægelsen og andre ligesindede borgere i verden, for at knuse det britiske system og virkeliggøre et nyt paradigme, der repræsenteres af den Nye Silkevejsproces for fred gennem udvikling.

Foto: MOAB: Massive Ordnance Air Blast bomb.

Det er Londons nye provokationer, der truer med Verdenskrig

Sekundær leder fra LaRouche PAC, 16. april, 2017 – Igen i dag, som en blasfemisk handling på Påskedag, forsøgte Londons imperiemedier at provokere Trump-administrationen til at gå i krig ved at citere personer fra det britiske establishment, der hævder, at de kender, og endda kontrollerer, amerikanske krigsplaner.

Siden britisk efterretning først forsøgte at lancere »Trump-Rusland«-skandaler i amerikansk politik for næsten to år siden, har dette været britisk imperiestrategi: Forhindr samarbejde mellem et Trump-ledet USA og Kina og Rusland, om et

nyt paradigme for økonomisk udvikling og sikkerhed. Kast i stedet Amerika ud i nye krigskatastrofer.

Det amerikanske folk, og andre nationers folk, må afvise og besejre disse britiske ansporinger til krig – med en trussel om termonuklear verdenskrig – og vælge dette nye paradigme.

Dagens *Sunday Times* hævdede, i en åbenlys opfordring til regulær krig på den Koreanske Halvø, at »man havde fortalt briterne«, at Trump-administrationen stod for at angribe mål over hele Nordkorea for at eliminere Nordkoreas atomvåbenprogram. »Donald Trumps nærmeste militære rådgivere har fortalt Storbritannien, at Amerika har ildkraften til at neutralisere regimets atominfrastruktur – og måske snart ville lancere et førsteangreb for at gøre det. I det, som vil blive set som et forsøg på at lægge pres på Kina – sagde højtplacerede kilder, at USA kunne 'totalt destruere' hovedmålene ved anvendelse af konventionelle våben.

»'De vil gøre, hvad der skal til', sagde en højtplaceret, britisk kilde. 'Intet er udelukket. De mener, de har, hvad der skal til, for at udse målene og totalt ødelægge dem. De er overbeviste om, at de ved, hvor alting befinder sig og kan ramme det effektivt.' En militær kilde, der talte med [nationale sikkerhedsrådgiver general H.R.] McMaster i denne måned, sagde, han var klar over, at ethvert sådant forsøg ville få en meget høj pris, fordi det sandsynligvis ville fremprovokere missilangreb mod Sydkorea.

En højtplaceret [britisk!] regeringskilde sagde: 'De er ved at komme til et punkt, hvor de mener, de må ødelægge faciliteterne forebyggende ... De er meget nærmere ved at gribe til militær handling'.«

Idet de gjorde sig alle anstrengelser for at hævde, at et amerikansk angreb mod Nordkorea – og en nordkoreansk krig mod Sydkorea – er umiddelbart forestående, citerede *Sunday Times* også den tidligere britiske forsvarsminister og

udenrigsminister Malcolm Rifkind, der frimodigt, uden nogen beviser, hævdede, at USA udførte et cyberkrigsangreb mod Nordkoreas forsøg på at gennemføre en prøveaffyring af et missil lørdag aften. »Der er en meget stærk overbevisning om, at USA gennem cyber-fremgangsmåder ved flere lejligheder har haft held til at afbryde disse prøveaffyringer og få dem til at mislykkes', sagde Sir Malcolm Rifkind, den tidligere udenrigs- og forsvarsminister, til BBC.«

Og igen, på Påskedag, hyldede udenrigsminister Boris Johnson på BBC det amerikanske angreb med krydsermissiler mod Syrien og krævede en fælles, amerikansk-britisk militærintervention i Syrien for at fjerne den syriske præsident Bashar al-Assad.

Men, på Twitter sagde præsident Trump den 15. april, »Tingene vil udvikle sig fint mellem USA og Rusland. Der kommer en varig fred.« De britiske, barbariske krigshyl havde ingen relation til Trumps rådgiver McMasters faktiske udtalelser på nationalt Tv søndag.

Alt det, som briterne kræver, er det modsatte af præsident Trumps kampagne for det »Amerikanske Økonomiske System«, som afviste krige for regimeskifte. London er ude på at ødelægge hans præsidentskab gennem »tilbagetræden, rigsretssag eller mord«, som *Spectator* forudsagde.

»Det, der er galt med Trump-administrationen, er Det britiske Imperium!«, sagde Helga Zepp-LaRouche søndag, samtidig med, at styrker fra LaRouche-bevægelsen nu mobiliserer amerikanere for at besejre dette imperiums provokationer. Hun havde netop holdt hovedtalen på en stor, todages konference i New York City om Kinas Bælt & Vej-initiativ og det nye paradigme for udvikling, som samlede betydningsfulde repræsentanter for Kina og Rusland og ingeniører og videnskabsfolk, for at tale til det amerikanske folk om samarbejde om det nye paradigme.

Foto: House of Parliament, UK.

Lyndon LaRouche angriber kraftigt briternes rolle i den globale krise over Den Koreanske Halvø

Leder fra LaRouche PAC, 15. april, 2017 – Lyndon LaRouche kom i dag med en skarp advarsel om den fortsatte, ekstreme fare, som det strategiske opgør omkring Den Koreanske Halvø udgør, og som er helt orkestreret af Det britiske Imperium.

»Det britiske System startede det hele, og vi må stoppe det«, erklærede LaRouche. Dette er en global krise, ikke noget, der kun finder sted i én del af planeten. De fleste mennesker er imod ideen om krig over Syrien eller Nordkorea, men de har ingen idé om, hvad der i realiteten står bag dette, og heller ingen idé om, hvordan de skal stoppe det. »Uvidenhed skaber en åbning for menneskehedens død«, advarede LaRouche.

Selv om den umiddelbare trussel omkring Nordkoreas fejring af Solens Dag ikke materialiserede sig, så er situationen fortsat meget, meget alvorlig. LaRouche understregede, at han personligt havde været ophavsmand til den programmatisk løsning på konflikten – gennem fælles, økonomisk samarbejde mellem Nord- og Sydkorea, Rusland og Kina – og arbejdet sammen med politiske kræfter i området for at realisere det, men dette blev saboteret af britiske interesser. Vi må standse det aktuelle fremstød for krig, understregede LaRouche, eller også vil de sprænge hele verden i luften. Dette må tages alvorligt: med mindre det britiske system knuses, vil der ikke være en

sikker verden for USA, for Europa eller for andre nationer.

Et godt eksempel på en fremgangsmåde, der *ikke* vil virke og kun vil føre til britiskorkestreret krig, er det, medierne fremlægger som resultatet af Trumps-administrationens to måneder lange, politiske revidering om Nordkorea. I Washington Post af 14. april rapporterer Josh Rogin, at resultatet af revideringen blev lækket til journalister af højtplacerede regeringsfolk, inklusive via en privat middag den 13. april i Washington med en »højtplaceret person i administrationen inden for politikken for Nordkorea, og som talte om den nye fremgangsmåde«. Denne politik går ud på »maksimalt pres«, uden dog at omfatte regimeskifte, for at forsøge at gennemtvinge et totalt atomvåbenfrit Nordkorea. Med hensyn til, hvad Trump-administrationen vil gøre, hvis der finder en yderligere prøveaffyring af atomvåben sted i Nordkorea, sagde regeringsfolkene, at »intet er taget af bordet, men at USA vil ikke på forhånd vil sende et telegram om sin respons«. En højtplaceret regeringsperson sagde til Rogin: »Forudser vi det? Muligvis. Men er valgmulighederne allerede udviklet? Absolut ... Med det regime er det ikke et spørgsmål om 'hvis', det er 'når'. Og vi er vel forberedt til at imødegå dette.«

LaRouche: Ingen trusler, ingen provokationer over Korea. Ordren er, Gør det ikke!

Sekundær leder, 15. april – Med briterne, der søger at sprænge Den Koreanske Halvø i luften, erklærede Lyndon LaRouche, at situationen omgående måtte »dæmpes ned«. Han advarede eftertrykkeligt om, at dette er et vildt område, hvor tingene meget hurtigt kan eskalere ud af kontrol, og det er et område, som han kender meget godt. Der kan ikke være trusler, hverken verbale eller andre. Der bør være forhandlinger uden truende

elementer. Problemet må kontrolleres forud, og ikke efter, at krigen er brudt ud.

LaRouche påpegede kineserne, der opererer rationelt, og hvis eksempel vi bør følge. Vi er fuldt ud solidariske med kineserne omkring dette, og med den kinesiske regerings storslåede, dybtgående værdighed, erklærede LaRouche.

For eksempel sagde Kinas udenrigsminister Wang Yi, at det var nødvendigt at forhindre, at situationen på Den Koreanske Halvø antog en kurs, der var uafvendelig. Wang talte under en fælles mediebriefing med den besøgende, franske udenrigsminister Jean-Marc Ayrault den 13. april.

Wang sagde, at en tilbagevenden til forhandlingsbordet var den eneste måde, hvorpå en krise kunne afværges. »USA og Sydkorea og Nordkorea er engageret i øje for øje, med trukne sværd og spændte buer, og stormskyerne har trukket sammen. Vi opfordrer indtrængende alle sider til ikke længere at engagere sig i gensidig provokation og gensidige trusler, det være sig gennem ord eller handling, og pres ikke situationen frem til et punkt, hvor den ikke kan vendes omkring og kommer ud af kontrol«, sagde hr. Wang. »Uanset, hvem, det er, hvis de lader krig bryde ud på halvøen, må de lægge skulder til denne historiske skyld og betale den tilsvarende pris for dette.«

»Militærmagt kan ikke løse problemet«, sagde Wang. »Når krig først virkeligt indtræffer, vil resultatet ikke blive andet end massive tab. Ingen kan blive vinder«, sagde Wang. »Så længe, der pågår en dialog, så kan den være officiel eller uofficiel, gennem en enkelt kanal eller dobbeltsidige kanaler, bilateral eller multilateral. Kina er indstillet på at give sin støtte til dem alle«, sagde Wang.

Kina har sendt sine top-atomvåbenforhandlere til Pyongyang »for at videreformidle, hvor alvorlig situationen for Nordkorea er«, iflg. NBC.

USA's vicepræsident Mike Pence ankommer til Sydkorea den 16.

april, hvilket vil blive fulgt op af et besøg i Japan. En udenrigspolitisk rådgiver til Det Hvide Hus kommenterede, »Vi vil føre konsultationer med Republikken Korea om Nordkoreas bestræbelser på at fremme sit program for ballistiske missiler og sit atomvåbenprogram«.

Den nordkoreanske viceudenrigsminister Han Song Ryol gav et 40 minutter langt interview til Associated Press, der kun publicerede udvalgte citater. AP skrev, at Han sagde, hans land har afgjort, at Trump-administrationen er »mere ondskabsfuld og mere aggressiv end dens forgænger, Barack Obama. Han sagde, at Nordkorea vil fortsætte med at opbygge sit atomvåbenarsenal i »kvalitet og kvantitet« og sagde, at Pyongyang er rede til at gå i krig, hvis det er, hvad Trump ønsker.

Forespurgt, om de vil gennemføre flere prøvesprængninger, sagde Han: »Det er noget, som vort hovedkvarter beslutter. På et tidspunkt og et sted, som hovedkvarteret skønner nødvendigt, vil det finde sted.«

Han sagde, at Trumps 'tweets' også har kastet benzin på bålet. »Trump provokerer altid med sine aggressive ord«, sagde Han. »Det er ikke D.P.R.K., men USA og Trump, der laver ballade ... Uanset, hvad der kommer fra amerikanske politikere, hvis deres ord er beregnet på at vælte systemet og regeringen i D.P.R.K.«, vil Nordkorea respondere, hvis angrebet, erklærede han.

»Vi har allerede en stærk atomafskrækkelse i vore hænder, og vi vil ganske bestemt ikke stå med armene over kors, konfronteret med et amerikansk førsteangreb«, sagde han. »Uanset, hvad der kommer fra USA, så vil vi håndtere det. Vi er fuldt ud forberedt til at klare det.«

I kommentarer til Hans interview sagde talsmand for Kinas Udenrigsministerium, Geng Shuang, at Kina havde noteret sig de erklæringer, der kommer fra Pyongyang, og nøje fulgte

Nordkoreas bevægelser. Geng tilføjede, at Kina opfordrede »alle parter« til at undgå at tage skridt, der yderligere kunne opflamme »en meget følsom og kompleks situation. Sådanne handlinger ville være meget farlige, og meget uansvarlige«, advarede han.

Briterne tager æren for Trumps katastrofale fejl – Imperiet må ødelægges nu, for at forhindre global krig

Leder fra LaRouche PAC, 11. april, 2017 – Briterne tager den fulde ære for USA's kriminelle angreb mod Syrien i sidste uge; for at »overtale« præsident Trump til at vende sig mod Assad og russerne; og for, på vegne af Det britiske Imperium, at udsende den amerikanske udenrigsminister Rex Tillerson til Moskva for at fortælle Putin-regeringen, at den må forlade Syrien, eller også stå over for krig. Sidstnævnte hævdeelse – at Tillerson er Londons marionet med sit besøg til Rusland tirsdag og onsdag – er slet ikke sikker, og kan være en total løgn, men der er ingen ende på britiske regeringsfolk og britiske pressehorer (inklusive dem i USA), der forsøger at diktere Tillerson, at han må udfylde denne rolle.

G7-udenrigsministtermødet i Italien, der sluttede i dag, leverede et tilbageslag for den britiske plan. Den britiske udenrigsminister Boris Johnson krævede nye sanktioner mod Rusland og hævdede, at regeringen var medskyldig i det

angivelige syriske angreb med kemiske våben. Men både de europæiske og japanske repræsentanter afviste dette blankt og krævede i stedet, at en FN-undersøgelse først må afgøre kendsgerningerne omkring hændelsen med kemiske våben. Briternes nødløsning er, at de vil fremprovokere endnu en hændelse i Syrien og atter narre Trump til at begå endnu en militær brøler.

I mellemtiden rapporterede både præsident Putin og det Russiske Forsvarsministerium i dag, at terroristerne i Syrien nu flytter kemiske våben ind i fire, afgørende områder, for at »skabe endnu et påskud til at anklage den syriske regering for at bruge kemiske våben og således udløse endnu et amerikansk luftangreb«. Putin sagde, at dette er en gentagelse af 2003, da Bush-administrationen hævdede, at den irakiske regering havde kemiske våben og atomvåben, med det formål at retfærdiggøre et angreb, »der endte med landets ødelæggelse, en øget terroristtrussel og fremkomsten af ISIS på den internationale scene – hverken mere eller mindre«.

»Det britiske Imperium har været menneskehedens fjende i lang tid«, sagde Lyndon LaRouche i dag som respons på den britiske kampagne. »Luk det Britiske System! USA er en NATION – har altid været en nation, på trods af visse problemer, og vi må ikke bøje os. Vi kan gøre det – mobilisere med VORE instrumenter for at lukke dette her. Vi er amerikanere! Giv ikke efter. Nationer i Asien er involveret; visse folk i Europa. De har RETTIGHEDER – disse skiderikker har ingen rettigheder.«

Han tilføjede: »Vi repræsenterer verdens folkeslag. Det er ikke alle enige i, men vi har autoriteten til at afgøre, hvad relationer mellem folkeslag skal være. Sådanne politikker, som vi nu ser, må fjernes, og folk, der udfører dem, må straffes. Gør det, og vi vinder. Alt andet, og vi taber. Luk dem ned, i særdeleshed briterne.«

Flere amerikanske patrioter advarer nu om, at det vanvid, der

kom fra Trump-administrationen i sidste uge, totalt modsiger alt, hvad Trump har forpligtet sig til i løbet af sin kampagne, lige fra »ikke mere verdens politibetjent« til at være venner med Rusland, og til at være præsident for USA, og ikke for verden. Det, de overser, i næsten alle tilfælde, er den åbenlyse, offentlige rolle, som briterne og deres aktiver i USA spiller.

Et åbenlyst tilfælde: Londonavisen *The Guardian* truede åbenlyst Syrien med den »Libyske behandling« og hævdede, at Tillerson ville »tilbyde Putin-regimet et ligefremt valg mellem at afskrive Bashar al-Assad ... eller fortsætte med at støtte ham og risikere et resultat som i Libyen«. De tilføjer: »Den libyske leder, Muammar Gaddafi, blev afsat med vold og dræbt i 2011 af oprørere, der fik luftstøtte fra NATO-magter, inkl. UK.« Denne britiske kloak (avisen) gjorde sig ikke den ulejlighed at nævne, at Libyen, en fremgangsrig og relativ fredelig nation, indtil briterne og deres saudiske kohorter bevæbnede Wahabbi-terrorister for at fremprovokere en borgerkrig, med Obamas velsignelse, nu er blevet til et terrorist-helvede, der er centrum for de millioner af mennesker, der er drevet ud af deres hjem som flygtninge i hele området.

Det bør imidlertid bemærkes, at Tillerson søndag påpegede denne libyske katastrofe som årsagen til, at USA (hvis Tillerson rent faktisk taler for regeringen) ikke vil påtvinge Syrien et såkaldt regimeskifte. Hans møder i Moskva onsdag vil være afgørende for den retning, som denne farlige udvikling vil tage.

Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS), (Veteran-Efterretningsprofessionelle for Fornuft) udsendte et memorandum til præsident Trump i dag, der indledes med følgende: »Vi skriver for at give Dem en utvetydig advarsel om truslen om væbnede fjendtligheder med Rusland – der risikerer at optrappes til atomkrig«, underskrevet af 24 tidligere ledende efterretningsofficerer fra amerikanske

efterretningsinstitutioner inden for regering og militær. VIPS, der blev etableret i januar 2003 af efterretningsofficerer, der så, at man løj over for daværende præsident Bush mht. Iraks ikkeeksisterende masseødelæggelsesvåben, skriver: »Vore kontakter i den amerikanske hær i området har fortalt os ... at der ikke var noget syrisk 'angreb med kemiske våben'«, men at russerne og syrerne siger sandheden; at en fabrik til fremstilling af kemiske våben, tilhørende terroristerne, og som man troede var et depot for traditionelle våben, blev bombet og forårsagede katastrofen. De opfordrer Trump til at kræve, at Tillerson omgående fastsætter et topmøde med Putin, for at »forhindre, at relationerne med Rusland skal gå fuldstændigt i forfald«.

LaRouche konkluderede, at vi er vidne til »forræderi mod USA indefra, som bruger kræfter internt i regeringen til at ødelægge samme regering. Ingen britisk institution har ret til at blande sig i amerikanske anliggender. Obama er et eksempel på dette onde. Menneskeheden må lære at kæmpe for at lukke ting ned, som er forkerte. Det britiske Imperium er forkert – med et par gode mennesker, der gemmer sig under dets skørter. Folk må have modet til at gøre det, der må gøres. Tiden er inde til at knuse denne ting. Få denne nation, og andre nationer, til at blive enige om det«.

Foto: Den britiske udenrigsminister Boris Johnson. (Photo: BackBoris2012 Campaign Team CC-SA)

Trump er faldet for et britisk krigskup; Amerikanere

må omstøde det

Leder fra LaRouche PAC, 10. april, 2017 – Kinas præsident stod bogstavelig talt ved præsident Donald Trumps side i et nyt paradigme, der hastigt udvikler sig, med produktiv, økonomisk vækst, videnskabeligt fremskridt og optimisme for fremtiden, som den deprimerede amerikanske befolkning har desperat brug for. I stedet lod præsident Donald Trump sig narre af den britiske imperieillusion om en »unipolær verden« og med briterne, der er besat af ideen om at få Amerika til at gå i krig.

Præsident Trumps chokerende, totale kovending, inden for en enkelt uge, i forhold til sin årelange, stærke opposition mod de katastrofale Bush-Obama-krige for regimeskifte, blev frembragt af britiske svindelnumre. De falske påstande om russisk kontrol over Trump kommer alle sammen fra britisk efterretnings-»rapporter« og »-dossierer« og har bevirket, at han har mistet kontrollen over sit eget Nationale Sikkerhedsråd og fået hans få allierede i Kongressen til at kapitulere. Under hele Trumps kortvarige præsidentskab har britiske regeringsfolk uophørligt krævet »alliansens« militærangreb mod Syrien og nye sanktioner mod Rusland. Med præsidentens meddelelser af 30. marts om, at hans politik ikke gik ud på at »regime-udskifte« Assad i Syrien, gik de britiske og amerikanske allierede, såsom senatorerne McCain og Rubio, amok og kastede sig over »bombningen i Idlib med kemiske våben« i Syrien. Denne kunne i sig selv meget vel have været et svindelnummer, hvis ENESTE kilde til bevis er de af britiske intelligens skabte og finansierede »Hvide Hjelme«, der opererer i syriske territorier, som kontrolleres af jihadistiske ekstremister.

EIR's stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, har, lige siden den dag, da den libyske præsident Gaddafi blev væltet og myrdet af et britisk/fransk/Obama-kup i 2011, advaret om, at disse krige for regimeskifte var en march hen imod et mål, der hedder

global krigskonfrontation med Rusland i særdeleshed, og også med Kina. Trump var fast besluttet på at standse denne trussel; nu er den, med denne britiske manipulation, vendt hævnende tilbage.

Som LaRouche bemærkede, så må præsident Trump nu afholde et topmøde med den russiske præsident Putin for at omstøde denne britiske march mod verdenskrig. Kreml har sagt, at Putin ikke vil mødes med den amerikanske udenrigsminister Tillerson i Moskva på onsdag, til trods for, at Tillerson har holdt stand mod den katastrofale politik for regimeskifte. Der må komme et Trump-Putin topmøde.

Det, vi ser her, er, at USA's præsident lod sig narre af britisk imperialisme, den imperialisme, mod hvilken vi amerikanere udkæmpede vores Revolution, og det angloamerikanske dogme »verdens politibetjent«, som præsident Franklin Roosevelt forkastede.

Det amerikanske folk må nu komme sammen imod krige for regimeskifte – som de gjorde i 2013, da de forhindrede Obama i at bombe Syrien. Men mere endnu: de må komme sammen *for* den idé, som præsident Trump er begyndt at forsvare: det »Amerikanske Økonomiske System«, der går tilbage til Alexander Hamilton; til Clay og Lincoln; og som i dag betyder et partnerskab med Kinas Nye Silkevej og en gennemførelse af LaRouches »**Fire Love til nationens redning**«.

Det er formålet med Schiller Instituttets todages konference i New York City kommende torsdag og fredag; og formålet med vore aktivisters landsdækkende mobilisering for at lægge pres på Det Hvide Hus. Trump må rydde ud i sit hus for fortalere, der er agenter for briternes krigskonfrontation med Rusland; og vende tilbage til kampagnen for det Amerikanske System.

POLITISK ORIENTERING den 10. april 2017: Briterne stod bag løggen om giftgas- angrebet i Syrien for at få Trump i krig med Rusland

Med formand Tom Gillesberg

»Det er den 10. april, og vi befinder os i en meget dramatisk, meget uhyggelig, eskalerende situation internationalt: På baggrund af denne dybt uansvarlige og britisk fremprovokerede Trump-aktion, hvor Donald Trump torsdag aften amerikansk tid, fredag morgen europæisk tid, giver besked om, at amerikanske missiler skulle ramme mål, denne flybase i Syrien. Det skete på baggrund af, hvad der helt klart er 'fake news': beskeden om, at syriske fly skulle have brugt kemiske våben, sarin, i et angreb i Syrien; og der er ikke nogen tvivl om – og det er der i efterrettingsverden meget stor diskussion om – at det syriske luftvåben ikke brugte kemiske våben til dette angreb. Ikke desto mindre, så, i vanlig stil, som vi har set det, hver gang, man ønsker at skabe krig, så har man ellers lanceret historien med fuld musik i medierne; der er ingen snak om sagen, det her er Assad, Assad har gjort det her; hvad er russernes ansvar; vi må gøre noget; Trump som repræsentant for den frie verden har gjort det rigtige, han går ind og trækker en streg i sandet, gør det, Obama aldrig turde gøre, nemlig ... og så stilles Assad til ansvar ... og de går ind og bomber. Og det her er jo totalt i modstrid med alt det, Donald Trump blev valgt på; hvorfor valgte den amerikanske befolkning Donald Trump ...?«

Lyndon LaRouche kræver omgående topmøde mellem Trump og Putin for at standse briternes fremstød for Tredje Verdenskrig

Leder fra LaRouche PAC, 9. april, 2017 – Lyndon LaRouche advarede i dag om, at der i USA i øjeblikket er en proces i gang, der køres af briterne, for et statskup imod Trump-administrationen, et statskup, der truer med at forvandle det dumme og farlige luftangreb mod Syrien den 6. april til en fuldt optrappet, termonuklear konfrontation med Rusland og Kina.

Det er de britiske skiderikker, der, med deres løgne og falske efterretninger, fik præsident Trump til at angribe Syrien, hævdede LaRouche. Vi må ødelægge det britiske system og alle deres interesser i USA, udtalte han. Vi må nu samle USA om at komme tilbage til den kurs, som Trump var begyndt at udstikke for landet, med samarbejde med Rusland og Kina omkring det Amerikanske Systems økonomiske politik, inklusive en tilbagevenden til FDR's Glass/Steagall-princip fra 1933.

Trump og Putin bør omgående afholde et topmøde for at adressere krisen, sagde LaRouche, og dermed kortslutte hele den britiske operation. LaRouche støttede stærkt kommentarerne i denne weekend fra den tyske veteranstatsmand, Willy Wimmer, tidligere statssekretær for det Tyske Forsvarsministerium, som

advarede om, at »folk er bange for en global krig, en Tredje Verdenskrig« og fremførte, at »den aktuelle dramatiske situation er en mulighed for, at de russiske og amerikanske statsoverhoveder mødes så snart som muligt«.

Der kan ikke herske tvivl om, at briterne står bag sidste uges chokerende kovending i Trumps politik. Britiske topregeringsfolk kroer sig åbenlyst over deres præstation til dato. For eksempel udgav den britiske forsvarsminister Michael Fallon en kronik i Londonavisen *Sunday Times* den 9. april, hvor han storpralede med, at »den britiske og amerikanske regering har været i tæt kontakt på alle niveauer før og efter angrebene ... USA's forsvarsminister Jim Mattis ringede til mig for at delagtiggøre mig i deres vurdering af regimets skyld. Sammen gennemgik vi de muligheder, som de overvejede.«

Den 8. april hævdede den britiske udenrigsminister Boris Johnson ligeledes, at han koordinerede alt med sin amerikanske modpart, udenrigsminister Rex Tillerson, inklusive Johnsons teatraliske aflysning af sit planlagte besøg i Moskva. »Jeg har detaljeret diskuteret disse planer med udenrigsminister Tillerson«, pralede Johnson. »Han vil besøge Moskva som planlagt og, efter G7-mødet [i Lucca, Italien, den 10.-11. april], vil være i stand til at levere dette klare og koordinerede budskab til russerne.«

En artikel i dag i *Sunday Times*, der ledsager Fallons kronik, forklarer, hvad dette budskab vil blive: »Storbritannien og Amerika vil i denne uge direkte anklage Rusland for medskyldighed i krigsforbrydelser i Syrien og kræve, at Vladimir Putin trækker tæppet væk under Bashar al-Assads blodgennemvædede regime.« Fallon skrev desuden: »Rusland har et stedfortræder-ansvar for hvert eneste, civile dødsfald i sidste uge« og tilføjede, at Putin nu må overholde programmet ved at indvilge i at vælte Assad-regeringen.

Chancerne for, at Putin går med til dette britiske krav, er lig nul. Chancerne for, at situationen nu vil gå ind i en

opadgående spiral, mod en termonuklear konfrontation – enten i Mellemøsten eller omkring den Koreanske Halvø – er betydeligt større end nul, så længe briterne står ved roret.

Efter at have fået Trump til at angribe Syrien, baseret på deres løgne, er briterne nu også i færd med at orkestrere en oppositionsstorm mod præsident Trump i det Demokratiske Partis Obama-fløj, som kræver, at Trump stilles for en rigsret pga. sin fremfærd i Syrien. Trumps handlinger i denne uge har også svækket ham politisk blandt sit eget, politiske støttegrundlag, både i USA og internationalt, som er chokerede og bestyrkede over, hvad han gjorde – hvilket er vand på briternes mølle.

Den aktuelle situation er ekstremt farlig, understregede LaRouche, og kan føre til krig på kort sigt. Og det skabes udelukkende af briterne, og intet andet. Vi må ødelægge det britiske imperiesystem. USA's borgere må komme sammen imod dette britiske kup. Intet intelligent menneske vil acceptere det, briterne er ude på; de eneste mennesker i USA, der vil støtte briterne, sagde LaRouche, er hjernedøde mennesker, der er forrædere over for USA.

Vi må slå meget hårdt ned på dette for at standse det britiske kup, der vil overtage Trump-administrationen, og det hermed forbundne fremstød for krig. Schiller Instituttets forestående todages konference [i USA] den 13.-14. april, »Amerikansk-kinesisk samarbejde om Bælt & Vej-initiativet og overensstemmelse mellem kinesisk og vestlig filosofi«, vil fremlægge det politiske alternativ, der kan ødelægge Det britiske Imperium, permanent.

LAROUCHE PAC ERKLÆRING OM BOMBNING AF SYRIEN: SVIG MOD PRÆSIDENTEN; SVIG MOD NATIONEN

8. april, 2017 – Efter revidering af bombningen af Syrien, beordret af præsident Donald J. Trump i går, fordømte Lyndon og Helga LaRouche bombningen i de stærkest tænkelige vendinger. Præsident Trump fik en svigagtig briefing over selve begivenheden, der hævdede, at Bashar al-Assad var ansvarlig for et angreb med kemiske våben mod sin egen befolkning, på trods af det faktum, at amerikanske militærstyrker på jorden i Syrien vidste, at kemikalierne kom fra en al-Qaeda-base, som Rusland og Syrien erklærede. Personer i præsident Trumps nationale sikkerheds- og efterretnings-kommandokæde løj for ham.

Kilderne, der blev brugt til at hævde Syriens skyld for angrebet, er udelukkende britiske, de samme folk, der koordinerer det internationale angreb mod Trumps præsidentskab, i et forsøg på at ødelægge ethvert positivt potentiale for relationer med Rusland og Kina for at genopbygge USA's og verdens økonomi. Dette var en overtrædelse af folkeretten. Trump var offer for et set-up. »Briterne har sat dette i gang, imod hele menneskeslægten«, understregede Lyndon LaRouche.

LaRouche sagde, at Trump omgående må udskille dem, der var ansvarlige for dette svig, og fyre dem. En FN-undersøgelse af hændelsen må omgående finde sted. I kølvandet herpå vil retsforfølgelse for krigsforbrydelser være passende. Præsidenten bør aldrig lytte til briterne. Det er ikke tilfældigt, at dette set-up fandt sted, netop, mens præsidenten havde møde med Kinas præsident Xi Jinping – et

møde, over hvilket briterne og deres Wall Street-allierede er totalt apoplektiske – et møde, der kunne indvarsle et nyt og fredeligt paradigme for økonomisk og videnskabeligt fremskridt.

LaRouche PAC er i færd med at koordinere en mobilisering imod dette svig og sige til præsidenten, at han skal fyre de ansvarlige og vende tilbage til det Amerikanske System som sit præsidentskabs solide præmisser, og ikke Barack Obamas og Hillary Clintons politik for Tredje Verdenskrig. Intet mindre end hans præsidentskabs fortsatte levedygtighed står på spil. Vi kræver ligeledes, at FN omgående indleder en undersøgelse.

Ifølge flere efterretningskilder, der har kommenteret eller er blevet interviewet af LaRouche PAC, så vidste amerikanske styrker i aktiv tjeneste på jorden i Syrien, at dette ikke var et kemisk angreb fra den syriske regering. Syrerne ramte en al-Qaeda-base, der oplagrede kemiske våben, der anvendes af terrorister. Amerikanske styrker på jorden rapporterede, at dette ikke var et syrisk angreb med kemiske våben, der kom fra øverst i kommandokæden. USA var blevet adviseret om den syriske mission, før den fandt sted, og kendte til det syriske mål. Der var nogen, der enten med overlæg løj for præsidenten om denne information, eller også forholdt ham informationen.

De efterretninger på jorden, der påstås at have dokumenteret et angreb med kemiske våben af det syriske luftvåben, kom fra gruppen Hvide Hjelme, skabt af briterne, finansieret af det Britiske Forsvarsministerium, og totalt gennemsyret af, og støttende, ISIS og al-Nusra-terrorister. Det andet »bevis«, der nævnes, kommer fra det Syriske Observatorium for Menneskerettigheder, der består af et enkelt individ, der har til huse i London, og som er berygtet for udbredt spredning af ukorrekt information.

Præsidenten har behov for at høre fra dem, der stemte for ham, og andre patrioter, der ikke er interesseret i Tredje Verdenskrig eller evindelig krig i Mellemøsten. Den sump, der

skal drænes, er sumpen bestående af Wall Street/London/Washington D.C.-neokonservative, liberale interventionister, der har ødslet nationens rigdom bort og involveret vores ungdom i svigagtige krige og ødelægger en hel generations moral. Hr. præsident, find, fyr og retsforfølg dem, der er ansvarlige for dette.

Ring til Det Hvide Hus på 202-456-1111, som er kommentarlinjen, og ring direkte til dem på 202-456-1414. I kan skrive en besked til Det Hvide Hus på <https://www.whitehouse.gov/contact>. I kan sende præsidenten en Twitter på <https://twitter.com/realDonaldTrump>.

Det Nye Paradigme er inden for rækkevidde – men 'perfide Albion delenda est'

Leder fra LaRouche PAC, 5. april, 2017 – Præsident Donald Trump vil torsdag og fredag holde møde med præsident Xi Jinping i Florida, og det er nu blevet meddelt, at udenrigsminister Rex Tillerson vil besøge Moskva i næste uge, 11.-12. april. Aldrig har potentialet for et historisk skifte i civilisationens orden – med en afslutning af imperiegeopolitik og begyndelsen til et nyt paradigme for fred gennem udvikling og hele menneskehedens forædling – været så stort, som det er i dette historiske øjeblik.

Det bør derfor ikke komme som en overraskelse, at Det britiske

Imperium har lanceret desperate forholdsregler, med det formål at trække USA ind i en ny kolonikrig, ligesom de gjorde i tilfældene med Vietnam, Irak, Libyen – og nu Syrien. Hensigten er ikke kun den, at ødelægge endnu en sydvestasiatisk nation, men derimod at forhindre deres tidligere koloni, og nu opkomling, USA i at indgå i et partnerskab med Rusland og Kina og gøre en ende på den fundamentale imperieopdeling af verden i Øst og Vest, og således gøre en ende på den fundamentale forudsætning for Imperium.

Til dette formål skabtes en grusomhed i Syrien i denne uge, med kemiske våben, der blev udløst over byen Khan Sheikhoun, en Idlibprovins, enten af terrorister, eller, som russiske beviser indikerer, af et legitimt, syrisk luftangreb på et al-Qaeda våbenlager, som ved et uheld afslørede og ødelagde en kemisk våbenfabrik, som bruges af al-Qaedas syriske grene, og herved udløste et dødbringende, kemisk stof, der rapporteres at have dræbt dusinvis af mennesker, inklusive børn. Denne analyse af begivenhederne blev over for *EIR* bekræftet af et vidende, amerikansk militært efterretningsnetværk på jorden i Syrien.

Briterne, franskmændene og amerikanerne, desværre, udstedte omgående en resolution i FN's Sikkerhedsråd, som erklærede, at den syriske regering havde det fulde ansvar og krævede en ny række nye krav og sanktioner. Som sædvanlig blev der ikke fremlagt nogen beviser. Man bør erindre sig, at, i 2013, blev skylden for et angreb med kemiske våben på Ghouta, en forstad til Damaskus, der var besat af oprørsstyrker, omgående lagt på præsident Assad og blev af Obama brugt til at forberede et fuldt optrappet angreb for »regimeskifte« mod Syrien, som ville have efterladt Syrien i den samme, ødelagte tilstand som Irak og Libyen, under krigsførende terroristfraktioners kontrol. Udelukkende kun, fordi daværende formand for de amerikanske generalstabschefer, general Martin Dempsey, intervenserede for at stoppe det, undgik verden endnu en krig, der meget vel kunne have ført til en global krig med Rusland.

På samme tid trådte Putin til for at arrangere ødelæggelsen af Syriens kemiske våbenlagre, hvilket blev opnået. Det blev sluttelig demonstreret, af FN's Organisation for Forhindring af Kemiske Våben, at al-Qaeda- og ISIS-styrkerne virkelig har kemiske våben og midlerne til at producere dem, og at de virkelig har brugt dem.

Skulle det lykkes briterne at trække præsident Trump ind i en krig i dag, på trods af Trumps gentagne løfter om, at der ikke kommer flere krige for regimeskifte, og at USA vil arbejde sammen med Rusland om at adressere den faktiske fare – nemlig terrorisme – så hersker der ingen tvivl om, at det hurtigt ville føre til Tredje Verdenskrig, og en term nuklear krig tilligemed.

Under mødet i dag i FN's Sikkerhedsråd nedlagde både Rusland og Kina, denne gang støttet af Bolivia, ikke alene veto mod den sindssyge resolution fra USA/UK/Frankrig, men adresserede direkte den britiske ambassadør til FN som en løgner og en krigsmager. På typisk britisk vis havde ambassadøren, fordi Rusland og Kina havde vetoet tidligere bestræbelser på at lancere en krig mod Assads Syrien, givet dem skylden for at være årsag til, at disse nye, kemiske angreb havde fundet sted, idet han løj og sagde, at det var indlysende, at denne nye grusomhed blev udført af Assad.

»Deres udtalelser kan ikke tolereres«, sagde den kinesiske ambassadør. »De må holde op med at misbruge FN's Sikkerhedsråd og afholde Dem fra sådanne handlinger.« Den russiske repræsentant anklagede briterne for at »introducere provokationer, hinsides diplomatiske normer. I ønsker, at FN's Sikkerhedsråd skal låne legitimitet til jeres illegitime planer«.

Vil Tony Blairs/George Bush' løgne, der i 2003 lancerede det evige Helvede i Mellemøsten med deres illegale krig mod Irak, blive gentaget i dag? Vil det enorme potentiale for fred og udvikling gennem globalt samarbejde med den Nye Silkevej blive

dræbt af endnu en britisk grusomhed, med amerikansk dobbeltspil i »perfide Albions« ondskab?[1]

Vi står ved et afgørende vendepunkt i historien. Det er præcist alle bevidste menneskers vilje til at handle i dette beslutningens øjeblik, som vil afgøre, om vi får krig eller fred, ødelæggelse eller udvikling, civilisation eller en ny Mørk Tidsalder.

Foto: Syriens præsident Assad møder Ruslands præsident Putin i Moskva, oktober, 2015. (Photo: Kremlin.ru)

[1] 'perfide (troløs; ondsksfuld) Albion (England) bør ødelægges'. (overskriften)

Vil præsident Trump gå med i den Nye Silkevej?

Leder fra LaRouche PAC, 4. april, 2017 – Civilisationens skæbne kunne meget vel blive afgjort i denne uge, med præsident Trump, der står fast imod den »farvede revolution«, der føres imod USA fra Det britiske Imperiums og deres håndlangere i den mislykkede Obama-administrations side, og som samtidig er i færd med at forberede et historisk topmøde med den kinesiske præsident Xi Jinping, hvor han officielt kunne, og må, tilslutte sig den Nye Silkevej.

Den britiske imperieopdeling af verden i krigsførende blokke – af hvilke ingen er vigtigere for deres modbydelige Imperiums overlevelse end »Øst vs. Vest« – ville kollapse under et Trump-partnerskab med Kina for at samarbejde om udviklingen af

verdens nationer gennem Kinas Ét Bælt, én Vej, og gennem et partnerskab med Rusland for at overvinde terroristsvøben, en skabelse af London og deres saudiske monarkiske allierede.

I kølvandet på terrorbombningen af en Metrostation i Skt. Petersborg i mandags, ringede Trump til præsident Vladimir Putin og tilbød »den amerikanske regerings fulde støtte til responsen på angrebet, og med at bringe de ansvarlige til retsligt ansvar«, iflg. Det Hvide Hus. »Både præsident Trump og præsident Putin var enige i, at terrorisme må endegyldigt og hurtigt besejres«, lød udskriftet.

Torsdag og fredag vil præsidenten mødes med Xi Jinping på sin ejendom i Florida. Det rapporteres, at begge parter har planlagt topmødet omhyggeligt – begge parter ønsker et succesrigt møde, og begge parter har til hensigt at gøre en ende på den geopolitiske nulsums-fremgangsmåde over for globalt diplomati og erstatte det med win-win-samarbejde for at adressere menneskehedens fælles mål. Som udenrigsminister Rex Tillerson under sit besøg i sidste måned for at arrangere denne uges topmøde sagde til kineserne, så ville de amerikansk-kinesiske relationer under Trump-administrationen blive »en meget positiv relation, der bygger på nul konfrontation, nul konflikt, gensidig respekt og altid i søgen efter win-win-løsninger«. Dette reflekterede direkte Xi Jinpings opfordring fra 2012 til at opbygge »en ny slags relationer mellem store lande« mellem Kina og USA, baseret på »nul konflikt, nul konfrontation, gensidig respekt og win-win-samarbejde«, et forslag, der blev blankt afvist af præsident Obama, som i stedet gik frem med forberedelser til en militær konfrontation med Kina.

Bestræbelserne fra briternes/Obamas/mediernes side på at give Rusland skylden for Hillary Clintons fejlslagne valgkampagne, og på at anklage Trump for at være et godtroende fjols for russerne, bliver i stigende grad latterliggjort, alt imens Obamas og hans korrupte efterretningsteams forbrydelser ikke længere kan skjules. Den tidligere vicedirektør for USA's

Centralkommandos Efterretningstjeneste, oberst James Waurishuk, sagde, i sin respons til afsløringen af Obamas nationale sikkerhedsrådgiver, Susan Rices rolle i at bruge efterretningssamfundet til at udspionere Trump-kampagnen: »Vi står og ser på en potentiel, forfatningsmæssig krise ud fra standpunktet om, at vi brugte en ekstremt stærk kapacitet, der er tiltænkt at bruges til at sikre og beskytte landet, og vi brugte det til politiske formål, på vegne af den siddende præsident. Det skaber en ny præcedens.«

Trump adresserede også Byggesektorens Fagforenings kongresmedlemmers konference i Washington, D.C., i dag, og inspirerede dem til at tage ansvar for de »engang så fremgangsrige byer, der nu skæmmes af tomme parceller, og engang så fremgangsrige industribyer, der nu ligger hen som rustbyer og er i totalt forfald«. Han fortsatte: »Jeg har her for mig i dag, her i denne sal, de mænd og kvinder, der, hvis de får muligheden, kan transformere disse lokalsamfund. I er borgere, der kan genopbygge vore byer, genoplive vore industrier og forny vort elskede land, og jeg ved, I ikke vil helme, før jobbet er gjort.«

Det britiske Imperium er i færd med at brase sammen, men, med en følelse af total desperation, udsender de deres styrker for at bekæmpe Amerikas Forenede Stater, for at bevare deres »del og hersk«-magt over verden på vegne af deres bankerotte finansimperium. Hvis USA, Kina og Rusland sluttede sig sammen, på vegne af hele menneskeheden, ville det betyde enden på Imperiet, måske for altid.

De ideer, der i løbet af de seneste halvtreds år er blevet introduceret og udbredt af den bevægelse, som Lyndon LaRouche har grundlagt – for fred gennem udvikling, for en genoprettelse af det Amerikanske System for en kreditinvesteringsøkonomi, for en ende på den kulturelle sump med »sex, narko, rock and roll« til fordel for en ny renæssance for klassisk kultur og videnskab – er nu meget tæt på at realiseres. Vi kan ikke svigte historien på dette

storslåede tidspunkt.

Foto: Præsident Trump taler for den Nationale Byggesektors Fagforeningskonference i Washington, 4. april, 2017.

Den rette tid at leve i, er lige nu

Leder fra LaRouche PAC, 2. april, 2017 – Når vore modstanderes scenarie – »russerne gjorde det« – er offer for nådesløs latterliggørelse foran et massivt publikum, er tiden inde til at indse, at kampen om USA's fremtid endnu ikke er afgjort – den er snarere ved at blive afgjort, netop i dette øjeblik. Afgørelsen svinger frem og tilbage over afgrunden.

Den dristige og modige, men samtidig kompetente og klarhjernede vurdering af de aktuelle forhold i verden, lyder, at verdenshistorien står og vipper frem og tilbage i disse aktuelle uger. Vi har nået et punkt, hvor afgørelsen må træffes, og denne afgørelse kunne falde ud til både den ene og anden side.

På modstandernes side finder vi de kræfter og institutioner, der myrdede John Kennedy for over halvtreds år siden. Men ånden i John Kennedys tradition, som var den patriotiske ånd i traditionen efter Franklin Roosevelt og Alexander Hamilton før ham, døde aldrig. Netop, som de, der har verdslig visdom, mindst ventede det, dukkede ånden efter John Kennedy atter op som en eksistentiel trussel mod Det britiske Imperium, i form af præsident Ronald Reagans samarbejde med Lyndon LaRouches

»Strategiske Forsvarsinitiativ«, 23. marts, 1983. Det britiske Imperium forsøgte at dræbe Reagan; de troede, de kunne holde LaRouche fængslet, til han døde i fængsel. Det mislykkedes.

Jo, det lykkedes dem måske nok at trampe gnisterne ned for en tid, men nu blusser ilden op, højere end før. Nu kan Lyndon LaRouches politiske forslag få succes på kort sigt. Det britiske Imperiums blodige genfærd, og den historiske blindgyde, som hele det oldgamle imperiesystem udgør, kan meget hurtigt blive afskaffet. USA kan gå sammen med Kina og Rusland i det storslåede projekt for den Eurasiske Landbro, som LaRouche-parret var de første til at foreslå. Vi kan videreføre John Kennedys og Krafft Ehrickes opdagelsesrejse ud i Solsystemet, og hinsides dette.

Glem ikke, at jeres børnebørn vil udspørge jer længe og intenst om, hvor I var i 2017, og præcis, hvad I gjorde.

Foto: Præsident Donald Trump ser ud ad det Røde Værelses vindue, på Det Hvide Hus' sydlige søjleterrasse.

**RADIO SCHILLER 29. marts,
2017:
Pressen mørklægger Trump og
USA's nye visioner
i et forsøg på at forhindre**

det nye paradigme

v/ formand Tom Gillesberg

https://soundcloud.com/si_dk/pressen-morklaegger-trump-og-usas-nye-visioner-i-et-forsog-pa-at-forhindre-det-nye-paradigme

**POLITISK ORIENTERING den 23.
marts 2017:**

**Trump vil genoplive
Hamiltons, Henry Clays
og Lincolns "Amerikanske
System"**

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

**Præsident Trump vil genoplive
det**

'Amerikanske Økonomiske System': Ved I, hvad det vil sige?

Leder fra LaRouchePAC, 22. marts, 2017 – I sine taler mandag ved et møde i Kentucky og tirsdag for møder for det Republikanske Parti, understregede præsident Donald Trump, at han har til hensigt at lede landet til en tilbagevenden til det »Amerikanske Økonomiske System«. Efter meget kvalificerede iagttageres skøn »mente præsidenten det virkelig« begge gange – han ønsker at vende tilbage til den faktiske, økonomiske politik, der blev ført af Alexander Hamilton og George Hamilton, Henry Clay og Abraham Lincoln: det »Amerikanske System«.

Er Trump den præsident, der kan føre USA tilbage til det Amerikanske Økonomiske System? Det er stadig ikke afgjort og afhænger også af landet – af os, af jer. Bør vi vende tilbage til det? Absolut.

Med enkelte undtagelser ved de fleste amerikanere, og andre landes borgere, ikke længere, hvad det Amerikanske Økonomiske System var. Det blev defineret af Abraham Lincolns økonom Henry C. Carey, for eksempel, som det »Amerikanske System«, *i direkte modsætning til det »Britiske System« med frihandel.*

De samme briter, der, i løbet af det seneste år, har stået bag McCarthy-kampagnen for at miskreditere Donald Trump og drive ham ud af Det Hvide Hus.

»Få ram på Trump«-McCarthyismen er britisk, fordi Trump – efter årtiers katastrofal »globalisering« og afindustrialisering – ønsker at vende tilbage til det Amerikanske Økonomiske System. Og han erkender fordelene ved fred, ved at standse Bush' og Obamas endeløse krige, og ved at samarbejde med Rusland og Kina for at stoppe det.

Et »dossier« fra britisk efterretning om Donald Trump, produceret for Hillary Clinton, var således begyndelsen på at forvandle det Demokratiske Partis lederskab til en McCarthy-hob, på jagt efter »russere«, der lurer bag hver søjle i Det Hvide Hus.

Det Amerikanske Økonomiske Systems grundpiller var:

1) beskyttelse og støtte af amerikansk produktion således, at USA kunne blive den storslåede, producerende nation, det blev;

2) en konstant promovring og opbygning af den mest moderne, nationale infrastruktur, af de samme grunde – de transkontinentale jernbaner, det nationale hovedvejssystem, Apollo-Måneprojektet; og

3) et kreditsystem, baseret på national (statslig) bankpraksis, som den store finansminister, Alexander Hamilton, havde opfundet.

I dag vil dette sige at lukke Wall Streets kæmpekasinoer ved at genindføre Glass/Steagall-loven; at etablere en nationalbank i traditionen efter Hamilton, til infrastruktur og varefremstilling; at investere billioner i ny infrastruktur af den højeste, teknologiske standard; at udvikle fusionskraft, vende tilbage til Månen og det dybe rum med menneskelig kolonisering og udvikling.

Dette er, hvad *EIR's* stiftende redaktør, økonom i det Amerikanske Systems tradition, Lyndon LaRouche, for nylig har udviklet som »Fire Love« for at redde den amerikanske økonomi.

Det Amerikanske System betød også Monroe-doktrinen – at det unge USA ville gøre alt, der stod i dets magt, for at holde de britiske og franske finansimperier ude af de amerikanske kontinenter, så alle disse kontinenters nationer kunne udvikle deres økonomier og indgå gensidige handelsaftaler, til fælles fordel.

I dag vil det Amerikanske System sige at koble sig til Kinas Nye Silkevejsinitiativ, hvor 60 nationer er i færd med at indgå sådanne aftaler inden for et »win-win«-paradigme.

Schiller Instituttet og *EIR* er i færd med at opbygge en stor, international konference i næste måned i New York City for at bringe Trumps USA ind i dette nye paradigme, hvor det »Amerikanske System« kan blomstre.

Præsident Trumps forståelse af det Amerikanske System i dag er elementær, men alvorligt ment. Jo flere amerikanere, der ved, hvad det *skulle betyde*, og handler på det, desto bedre chancer er der for, at det Britiske Systems »globaliseringsæra« vil slutte under hans præsidentskab.

Foto: Præsident Donald Trump modtager en NASA-flyverjakke tirsdag, den 21. marts, 2017, efter at have underskrevet 'NASA Transition Authorization Act of 2017' i det ovale værelse i Det Hvide Hus i Washington, D.C.

**USA i dialog med Kina//
USA's-UK's
efterretningstjenester imod
Trump//
LaRouche-leder Jacques
Cheminade er nu**

præsidentkandidat i Frankrig

Med formand Tom Gillesberg

Krigen mod Det britiske Imperium bliver hedere

Leder fra LaRouchePAC, 18. marts, 2017 – Præsident Trumps afvisning af at bakke ud af sin anklage om, at Obama-administrationen står bag overvågningen og de illegale lækager af klassificerede aflytningsbånd, så vel som også hans afvisning af at benægte sandheden i dommer Napolitanos afsløringer om GCHQ's medskyldighed i (eller, mere sandsynligt, direkte kontrol over) den farvede revolution imod den amerikanske regering, er ved at drive Det britiske Imperium ind i panikagtig selv-afsløring.

Den britiske presse løj vildt i fredags og sagde, at USA havde »undskyldt« for, at Det Hvide Hus' pressetalsmand Sean Spicer havde citeret Napolitanos anklage mod GCHQ. Faktisk henvendte den britiske ambassadør til USA sig til Spicer under en reception, og premierminister Mays nationale sikkerhedsrådgiver ringede til general McMaster, men ingen af dem undskyldte. Selv sagde Trump, under sin pressekonference med Merkel, at Spicer blot havde rapporteret ordene, der kom fra »en begavet, juridisk ekspert«.

New York Times skriver hektisk, at den »særlige relation« hastigt forværres. »Teorien om en sammensværgelse er også en udfordring for det, der ofte kaldes for den særlige relation mellem USA og Storbritannien«, klynker de i dag. »Amerikanske efterretningstjenester nyder et tættere samarbejde med deres

britiske modparter end nogen andre i verden. GCHQ var den første tjeneste til at advare den amerikanske regering om, at Rusland hackede det Demokratiske Partis e-mails under præsidentkampagnen.« Dét var – denne rundes første løgn. *Times* ruller også frem med en gruppe anglo-agenter fra Republikanernes, Demokraternes og de neokonservatives rækker, der vræler op om den alvorlige fare for den særlige relation.

En undersøgelse af Fox News, der ejes og køres af Det britiske Imperiums Rupert Murdoch, er særdeles afslørende i denne henseende. Alt imens den til et lavere niveau forsimplede, amerikanske befolkning skulle tro på, at »Fox har ret og CNN er venstreorienteret, og aldrig skal de tvende mødes«, så er de lige hysteriske, når spørgsmålet drejer sig om Trump, der angriber briterne.

Med hensyn til GCHQ fastslog tyskerne, da Snowden i 2014 afslørede, at Merkels mobiltelefon var blevet aflyttet af NSA, at det drejede sig om både NSA og GCHQ, og at de begge havde lyttestposter på taget af deres ambassader i Berlin. Og ligeledes, at alle aflytninger gik til USA gennem en britisk forbindelse. Trumps vits om, at han og Merkel havde noget til fælles, går længere end til korrupt, amerikansk efterretning, og direkte til briterne.

Repræsentanternes Hus' Efterretningskomite har indkaldt FBI-chef James Comey og NSA-chef Mike Rogers til at aflægge vidnesbyrd om dette mandag, den 20. marts. Desuden har senator Grassleys brev af 6. marts til Comey med krav om, at alle optegnelser af kontakter, betalinger, kontrakter osv. (inkl. Det Hvide Hus' evt. rolle) med MI6-fupartisten Christopher Steele mht. dennes platte rapport om Trumps russiske forbindelser, ligeledes krævet, at svar skal være inde senest mandag.

Det bliver en interessant uge.

Foto: Præsident Donald Trumps første dag i Det Hvide Hus.

Hvad kan du gøre for menneskeheden?

Leder fra LaRouchePAC, 17. marts, 2017 – Det værste, der kan ske for et bankerot og dekadent imperium, hvis fortsatte magt afhænger af formbarheden hos befolkningen, som er beregnet at skulle være dets offer, er, at folk begynder at afsløre deres bluff. Dette er, til stor fortrydelse i City of London og på Wall Street, en afgørende proces, der er i gang over hele planeten.

Den kinesiske regering er, f.eks., i færd med at feje dem til side, der opfordrer til konfrontation mellem USA og Kina, og erklærer i stedet, at der er »lyse udsigter for et samarbejde mellem Kina og USA« samtidig med, at de minder verden om, at »Kina fortsat vil være en vigtig motor for verdens vækst«, som premierminister Li Keqiang udtalte den 15. marts. Et møde mellem præsidenterne Xi Jinping og Donald Trump forventes nu afholdt i begyndelsen af april.

Rusland går heller ikke med på Londons »skal vi to, du og ham, slås«-spil. Russiske topanalytikere afviser den seneste videoprovokation fra CNN imod Vladimir Putin ved at bemærke, at »Vesten forsøger nu at bruge den sidste chance, der stadig eksisterer, før Putin møder Trump, for at dæmonisere den russiske præsidents person«.

Og internt i USA finder der en voksende gæringsproces sted i befolkningen og blandt politiske personer, i den gruppe, der har fået nok af Wall Street og deres marionetter i Washington, og som i stedet ligger på linje med Lyndon LaRouches politiske krav om en tilbagevenden til FDR's Glass/Steagall-lov og udviklingen af avancerede, videnskabelige missioner for

menneskeheden, såsom fusionskraft og udforskning af rummet – sammen med de andre elementer i LaRouches Fire Love.

I dag responderede Lyndon LaRouche til Wall Streets insisteren på at sabotere Glass-Steagall, og på at lukke de få kernekraftværker, der stadig måtte være i drift i USA. »Dette er en total, idiotisk fejltagelse«, udtalte han. »Vi må absolut bekæmpe det her, og vinde; man kan ikke opretholde realøkonomien uden denne beskyttelse«, den beskyttelse, der tilvejebringes af kernekraft og andre, avancerede, videnskabelige kapaciteter.

LaRouche fremsatte krav til sine medarbejdere om at lancere et nationalt mobiliseringsfremstød for at fremme en respons til disse spørgsmål i befolkningen: Det er et spørgsmål om en handling, der må udføres. Han udtalte, at den store, tysk-amerikanske rumfartspioner Kraftt Ehrickes liv og arbejde – Ehricke, der byggede Saturnraketten, der bragte USA til Månen – bør bruges i denne henseende, fordi det er et aktuelt spørgsmål, der peger på den form for forbedringer, som behøves. Ehricke var en dyrebar person, et menneske, der gik hele vejen for at præstere resultater. Ved at støtte mindet om, hvad han har gjort for nationen, og for verden, kan vi stille følgende spørgsmål til vore amerikanske medborgere:

Hvad kan du gøre for menneskeheden? Ikke kun for de umiddelbare, politiske hensigter, men, hvad kan du gøre for deres intellekt?

Foto: Saturn V-raketten blev brugt til at sende astronauter til Månen. (NASA)

Britiske agenter: Louise 'Unmensch' ønsker at møde Christopher Steele for at afsætte præsident Trump ved en rigsret

13. marts, 2017 – Louise Mensch, det tidligere britiske konservative parlamentsmedlem, der er i centrum for den seneste »fæld Trump«-operation, har fået mere, ufortjent opmærksomhed. Mensch – der snarere bør refereres til som »Unmensch«, et tysk ord, der betyder en person, der ikke har nogen som helst forløsende egenskaber for menneskeheden – optrådte på BBC's populære show, *Sunday Politics*, hvor hun krævede Trumps afsættelse ved en rigsretssag pga. hans »åbenlyse« bånd til Rusland før valget.

»Det er snyd«, sagde hun, »i den forstand, at han vil blive afsat for det (ved en rigsret) og bør komme i fængsel for det, retteligt, faktisk, og det samme bør alle i hans kampagne, der intrigerede, hvilket stort set gælder alle i hans kampagne.«

Fr. Unmensch er blevet omtalt i *Daily Beast*, hvor hun har hævdet, at hun har fået konstante rapporter siden oktober om FBI-dommerkendelser fra FISA-domstolen i USA, der afslørede Trumps bånd til Rusland. Hun fik disse rapporter, sagde hun, pga. sine tætte forbindelser til britisk efterretningstjeneste, og deres »tillid« til hende. I et interview den 12. marts til NBC-TV sagde Unmensch nu, at Trumps anklage om aflytning af Trump Tower er »ægte, ikke falske, nyheder«, men, ved at afsløre dette under en igangværende efterforskning [af ham selv], havde han begået »en kriminel handling, der berettiger en rigsretssag, hvor han har forhindrede lovens håndhævelse. Han er i vanskeligheder

mht. en rigsretssag, mht. forhindring af lovens håndhævelse«, gentog hun.

Unmensch var også centrum i en artikel i den Murdoch-ejede Londonavis, *Times*, og i artikler i sidste uge i *NPR* og *Daily Beast*. Det billede, der imidlertid viser sig, er en forstyrret agent, der tror, hun er en »midlertidig supermagt«, en agent, der, pga. »hærgende ADHD« [Attention Deficit Hyperactivity Disorder], er i stand til intens koncentration, for ikke at tale om, at hun »virkelig er bekymret«. En kilde, der kommenterede hendes beskyldning om, at Trump havde fået Breitbart [en journalist m.m., der pludselig døde i 2012] dræbt for at fremme Bannon, sagde, »Det her er sindssygt snak«, og en anden sagde mere ligefremt, »Hun er skingrende skør«.

Med 178.000, der følger hendes Twitter, kværner Mensch en stadig strøm ud af tweets med udråbstegn, fast besluttet på at bevise det, hun fremfører, er »indlysende«, nemlig, at Donald Trump vandt valget udelukkende med hjælp fra Rusland. I december, 2016, »opgav hun stilfærdigt« sin kontrol i *Heat Street* for at »forfølge uspecificerede digitale projekter i sitets forælder-selskab, News Corp.«, iflg. *Daily Beast*.

I dag sagde Mensch til *Times*, at hendes højeste ønske var, at hun »virkelig ønsker at møde Chris Steele« – den britiske efterretningsagent, der forfattede det berygtede »dossier« om, at Trump angiveligt var blevet bestukket af russerne. »Jeg 'ønsker' det så meget, og jeg er helt syg for at møde dig. Jeg er sådan en fan-pige.«

Foto: Louise Mensch.

Hvorfor briterne hader Trump – og nu er den nye rapport fra LaRouchePAC udgivet! Leder; LaRouchePAC Internationale Webcast, 10. marts, 2017

Jeg tænkte, jeg ville præsentere min fremlæggelse under titlen, »Hvorfor briterne hader Trump«. Dette er meget vigtigt – Lyndon LaRouche har understreget, at vi ikke vil vinde det her, med mindre vi forstår, at vi har med Det britiske Imperium at gøre – at vi altid har haft med Det britiske Imperium at gøre. Mange mennesker har ment, at LaRouche enten overdrev eller ikke har erkendt, at Det britiske Imperium er brudt sammen for længe siden, men det står nu meget, meget klart, hvad det er, han har refereret til i fyrre år eller mere, og som er, at vi har med et Amerika at gøre, som i vid udstrækning er blevet overtaget af Det britiske Imperium, til en vis grad via Wall Street, men også i nogen udstrækning gennem efterretningsvæsenets og andres operationer.

Jason Ross: Godaften! Det er i dag den 10. marts, 2017.

Med mig i studiet i dag har jeg lykkeligvis Mike Billington, en af redaktørerne på *Executive Intelligence Review*, og vi springer direkte til en diskussion med Mike om, hvor vi står lige nu i verden, og hvad mener briterne om det?

Mike Billington: Jeg tænkte, jeg ville præsentere min fremlæggelse under titlen, »Hvorfor briterne hader Trump«. Dette er meget vigtigt – Lyndon LaRouche har understreget, at vi ikke vil vinde det her, med mindre vi forstår, at vi har med Det britiske Imperium at gøre – at vi altid har haft med

Det britiske Imperium at gøre. Mange mennesker har ment, at LaRouche enten overdrev eller ikke har erkendt, at Det britiske Imperium er brudt sammen for længe siden, men det står nu meget, meget klart, hvad det er, han har refereret til i fyrre år eller mere, og som er, at vi har med et Amerika at gøre, som i vid udstrækning er blevet overtaget af Det britiske Imperium, til en vis grad via Wall Street, men også i nogen udstrækning gennem efterretningsvæsenets og andres operationer. Beviserne herfor hober sig nu op – det er ikke længere sådan, at vi ligesom taler sort sprog om Det britiske Imperiums rolle. Vi ser beviserne vælte frem, ikke kun gennem implikation, men i deres eget navn – briterne indrømmer nu, i eget navn, at de er ude på at rive USA's regering ned; at gennemføre et kup mod USA's demokratiske valgte regering under Donald Trump. Der er mange eksempler på dette; jeg vil nævne nogle få for at give jer en smagsprøve. Londonavisen *The Guardian* har etableret en website, med navnet, »Modstand nu«, som opfordrer alle de amerikanere, der er oprørt over de forfærdelige begivenheder i Amerika; som er ude at demonstrere og måske kaster molotovcocktails; som fodrer pressen med historier om russisk overtagelse af Amerika, som kan gå direkte ind på vore websider og indsamle alle disse informationer for at forbedre folks kendskab til alle disse rædsler med Donald Trump. Alt dette begyndte naturligtvis, i offentlighedens øjne, med MI6-agenten Christopher Steeles udgivelse af det 35 sider lange, nu berømte dokument, fuld af absolut sindssyge, opdigtede historier om, hvordan Donald Trump blev afpresset af russerne, fordi de tog ham på fersk gerning boltre sig med prostituerede, urinere på prostituerede og Gud ved ikke hvad. Og denne Christopher Steele, en MI6-agent, var blevet hyret af det Demokratiske Parti, Obama/Hillary Clinton-netværket, til at udføre dette bedrageri, som de begik; dernæst trådte FBI til og ønskede at fortsætte processen; de tilbød at hyre ham og gjorde det tilsyneladende, betalte ham for et eller andet, vi ved ikke med sikkerhed, hvad. Men dette dokument blev overgivet til FBI og andre efterretningstjenester; de erkendte, at der absolut

ingen beviser fandtes for noget af det, men ikke desto mindre lækkede de det; det kom ud i pressen. Det blev grundlaget for at lancere denne, værre end McCarthy, heksejagt, dette kupforsøg, baseret på den idé, at det på en eller anden måde skulle være ikke alene forkert eller upassende, men decideret ulovligt at have nogen som helst kontakt med Rusland. En fuldstændig absurd idé. Som Trump selv mange gange har sagt, det er en god ting at være venner med russerne; tror I, vi ønsker en krig? Det ville blive en atomkrig; er det, hvad I promoverer?

Vi har altså en situation, hvor denne Steele, på trods af miskrediteringen, stadig skal afgive forklaring for Kongressen. Vi har det samme FBI, som grundlæggende set lækkede dette materiale til pressen og ganske åbenlyst siger, vi fik dette materiale fra GCHQ, det statslige britiske kommunikationshovedkvarter; det britiske NSA (overvågningstjeneste); så dette er alt sammen offentligt, ikke længere en hemmelighed; briterne gør, hvad briter gør. Vi skal se på, hvorfor? Hvorfor hader de Trump så meget?

Jeg vil minde folk om, at vi den 20. januar udgav en artikel i *EIR* af Helga Zepp-LaRouche, med titlen, »*The Foreign Power Corrupting U.S. Politics Is London, not Moscow*« (dansk: »**Den britiske efterretningstjeneste afslører sig selv i sine operationer mod Trump**«); og der er nu definitivt blevet demonstreret. Vi har nogle kongresmedlemmer, der tager dette alvorligt; senator Grassley, en af de mest seniorsenatorer, Republikaner fra Iowa, der leder justitskomiteen i Senatet, har krævet, at FBI udleverer al deres korrespondance, deres efterretninger, alle dokumenter, de har om deres forbindelse til britisk efterretningstjeneste. Dette er vigtigt; jeg vil oplæse, hvad han skrev i sit brev til Comey (direktør for FBI):

»Den idé, at FBI og folk associeret med Clintonkampagnen, skulle betale Christopher Steele (denne MI-agent) for at efterforske den Republikanske nominerede kandidat til

præsidentskabet i opløbet til valget, rejser yderligere spørgsmål om FBI's uafhængighed af politik, så vel som også Obama-administrationens brug af lovens håndhævere og efterretningstjenester til politiske formål.»

Dette er alvorligt; dette er alvorlige anklager. Kongresmedlem Nunes, den Republikanske leder af Husets Efterretningskomite, har krævet en høring den 12. marts, der som sine vidner vil have James Comey fra FBI; Mike Rogers fra NSA; John Brennan fra CIA og James Clapper, direktør for den Nationale Efterretningstjeneste. Det bliver ret interessant, for det her er forræderi, vi ser på. Vi ser en udenlandsk regerings samarbejde med korrupte lag i efterretningssamfundet om at gennemføre et kup imod vores valgte regering. Dette er ekstremt alvorlige anklager i stil med forræderi.

Jeg vil nævne endnu en ting. Greb Rusland ind i vores valg? Lad os antage, at det skulle være sandt, hvad det næsten sikkert ikke er, at russerne skulle have været involveret i hackingen af DNC og Podesta-e-mails; hvis de var involveret, hvad gjorde de så? For det første, så er dette ikke national sikkerhed; dette er et partis private e-mails, ikke spørgsmål om national sikkerhed. For det andet, som Robert Parry, en meget erfaren, ret berømt undersøgende journalist, mest berømt for sin afsløring af Iran/kontra-fupnummeret; som han sagde, enhver ægte journalist ville savle over den kendsgerning, at offentliggørelsen af disse dokumenter, uanset, hvordan de blev offentliggjort, er sande (dokumenterne) – der er ingen, der afviser, at dette virkelig er de e-mails, der viser, at det Demokratiske Parti på ulovlig vis, eller i det mindste imod dets egne regler, manipulerede valget til støtte for Hillary Clinton mod Bernie Sanders, samt andre, alvorlige uoverensstemmelser. Ingen benægter dette; det er alt sammen sandt, det er ikke falske nyheder, men ægte nyheder. De falske nyheder er, at dette ikke bliver grebet af journalisterne som eksempel på den demokratiske proces med at få sandheden ud til det amerikanske folk. Næh, næh; det er en indgriben for at

ødelægge den demokratiske proces fra en udenlandsk nation, russerne. Det er ironisk; det er sindssygt, men ironisk.

Jeg vil også nævne, at Lyndon LaRouche og vores organisation er ganske bekendt med denne proces. I en meget virkelig udstrækning, så får Trump 'LaRouche-behandlingen'. Vi kender disse korrupte lag i FBI; vi ved, hvordan de ulovligt og hemmeligt samarbejder med briterne, for sådan var den operation, der blev kørt mod LaRouche tilbage i 1980'erne, som førte til hans, og min og andres, fængsling, på vegne af Bush-administrationen, og af de præcis samme årsager: Lyndon LaRouche havde fremlagt, og Reagan havde vedtaget, et forslag til udvikling af et 'stråleforsvar' (**Det Strategiske Forsvarsinitiativ**) i samarbejde med russerne, for at gøre en ende på galskaben med Kissinger og briternes MAD, Mutually Assured Destruction (doktrinen Gensidigt Garanteret Ødelæggelse), som gik ud på, at russerne og amerikanerne begge havde atomvåben, rettet mod hinanden, parat til omgående at blive affyret; og det er sådan, vi holder verden sikker, ikke sandt? Hvilket vil sige, at vi ikke går i atomkrig med hinanden, for vi ved, at den anden side – at vi også bliver sprængt i luften. Og i mellemtiden kan Det britiske Imperium og dets dumme kæmpe i Amerika gå rundt i verden og føre kolonikrige, som i Vietnam, i hele Afrika og andre steder, hvor vi stopper, før det når fasen med atomkrig. Pointen med dette er selvfølgelig, at det holder verden opsplittet, og dét er Det britiske Imperiums hensigt. Kernen i det er at forhindre USA i at samarbejde med Rusland; at forhindre Europa i at samarbejde med Rusland; for Imperiet er afhængigt af »del og hersk«, at holde verden opsplittet.

Så den samme proces, der blev udløst imod os, af de samme årsager, udløses nu imod Trump. Som I nok ved, så publicerede vi for nylig et dossier, på treårsdagen for Maidan-kuppet i Ukraine, (**»Obama-Soros 'farvede revolutioner'; Nazi-kup i Ukraine, 2014; USA, 2017?»**) hvor et neonazistisk kup åbenlyst blev støttet af Obama og Soros og Obamas agent dér, Victoria

Nuland, som pralede med, at de havde brugt milliarder af dollar på at skabe anti-russiske NGO'er, på trods af det faktum, at de ledende elementer i demonstrationerne ikke var de fredelige demonstranter, men de nynazistiske grupper, der bar svastika-symboler på tøjet og viftede med portrætter af Stepan Bandera, Hitlers allierede i Ukraine under krigen (2. verdenskrig), og som kørte nedslagtningen af jøderne og polakkerne og russerne. Så dette var altså et kup, der skulle sætte nazister ved magten, støttet af Obama, Soros og andre; og præcis de samme personer er i dag involveret i operationen for at fælde USA's regering, den 'farvede revolution' imod Trump. Og igen, af den præcis samme årsag. I begge tilfælde skete det for at forhindre samarbejde mellem Europa og Rusland; for at forhindre samarbejde mellem USA og Rusland; for dette er kernen i Imperiet, Det britiske Imperium og i realiteten alle imperier, som på sæt og vis blot er ét og samme imperium, lige fra tiden med Det romerske Imperium, Det venetianske Imperium, Det byzantinske Imperium og sluttelig Det anglo-hollandske Imperium; det er i virkeligheden den samme kernegruppe, bestående af finansiell magt over finanserne og handelen på globalt plan ved at holde folk i krig med hinanden, så de ikke gør indsigelse, så ingen kommer sammen om at gøre oprør mod imperiepolitikken, der kontrollerer de globale finanser og den globale handel.

Det jeg ville frem til, er, at kuppet imod USA igen sker af disse samme årsager. For i den ultimative opdeling af verden, bruger imperiet etniske opdelinger og religiøse opdelinger, og kamp om territorier og den slags ting, for at holde folk opdelte. Men den helt store opdeling er Øst imod Vest; den store opdeling er at bevare det 'demokratiske, frie Vesten', og det stadig 'diktatoriske, kommunistiske Øst' med Rusland og Kina; hold dem adskilte for enhver pris. Dette er grundlaget for, at vi kan forhindre, at nationer kommer sammen, hvilket én gang for alle kunne tilintetgøre selve ideen om imperium.

Hvad er så 'ideen om imperium'? Det er begrebet 'del og

hersk', det er geopolitik versus win-win; dette er sandt nok. Men det er faktisk mere fundamentalt end som så. Det er grundlæggende set en opfattelse af mennesket som værende dyrisk af natur. Det er opfattelse af mennesket, der følger den darwinistiske idé om, at mennesket ikke er forskelligt fra dyrene; og Darwins teori om, hvordan dyr udvikles, er også forkert. Hans argument om, at dyreverdenen kun kan overleve gennem den bedst egnedes overlevelse, er forkert; men ikke desto mindre sagde han og hans samfundsdarwinistiske venner – Spencer osv. – grundlæggende set, at dette er menneskets natur. Dette er det menneskelige samfunds natur – den bedst egnede overlever; nogle mennesker fødes stærke, og disse stærke mennesker må kunne overvinde de svagere. Så kan de overleve i en verden med én imod alle; et eksistentialistisk helvede med én imod alle andre. Dette er kernen i Det britiske Imperium; de afviser totalt ethvert begreb om, at der kan findes fælles mål for menneskeheden, at der kan findes en win-win-politik, som Xi Jinping siger. Eller menneskehedens fælles mål, som Helga Zepp- LaRouche ynder at kalde det. Det bliver afvist. Hvis man tænker på Darwins ideer om evolution, så er de tydeligvis forkerte, først og fremmest, fordi de er baseret på ideen om, at ting udvikles ved at overvinde, besejre, nogen, der udgør en trussel mod én.

Men, hvor kommer evolutionen fra; hvad er den oprindelige forandring, som dernæst skaber den bedst egnedes overlevelse? Det er ubesvaret; og dette er naturligvis noget, som hr. LaRouche i mange, mange år har talt om, og han har i særdeleshed refereret til den russiske videnskabsmand, Vernadskij. Som påpegede, at det biologiske univers blev foregået før livet, før biotiske handlinger, af et univers, som ikke desto mindre var under udvikling. Hvad fik det til at udvikle sig? Det var ikke den bedst egnedes overlevelse. Var det jerns overlevelse på bekostning af stål eller guld? Der findes en lovbundethed i universet, der tenderer mod udvikling hen imod højere og højere koncentrationer af energi; energigennemstrømningstæthed, der skaber betingelser, ved

hvilke love af en højere orden kan finde sted. Hvilket sluttelig, med klorofyl, førte til fremkomsten af liv, og sluttelig, på samme måde, gennem positiv udvikling, ikke ud fra den negative udvikling med den bedst egnedes overlevelse, men en positiv udvikling, der, med den sluttelige fremkomst af dyr, og især af mennesket, går frem mod højere og højere koncentrationer af muligheden for at få en forøgelse af den relative befolkningstæthed, baseret på en højere evne til at organisere universet omkring visse principper (love). Og, hvad der er vigtigere, når man når til menneskehedens trin, så har man her at gøre med en art, der er i stand til at *undfly* det, Darwin så på; for vi er, ulig dyrene, ikke bundet og må leve inden for de begrænsninger, naturen frembyder, og den føde, som står til rådighed for os. Men vi har faktisk et intellekt. Vi er i stand til at se fremtiden, hvilket dyr ikke kan, og vi er i besiddelse af den kreative evne til at opdage universets love, hvilket gør det muligt for os dernæst at *organisere* dette univers; at skabe betingelser, hvor vi har højere og højere levestandarder med en større befolkningstæthed, og så fremdeles.

Dette er, hvad briterne afviser. De kunne muligvis acceptere det for sig selv, for at bevare deres egne udviklinger; men selve ideen om – for eksempel Malthus' argument – endnu en britisk, »genial«, sindssyg tilhænger af folkemord – hvor han siger, at der er en grænse for den menneskelige befolkning, fordi vi vil løbe tør for resurser. Men vi vil *aldrig* løbe tør for resurser! Enhver opdagelse, mennesket har gjort, det være sig elektricitet af Ben Franklin, eller stråling af parret Curie, eller kernereaktioner, som Einstein opdagede; hver af disse opdagelser omdefinierer, hvad vore resurser er. Det eksempel, vi altid bruger, er, at, med fusionskraft bliver havvand en resurse. Og endnu bedre resurser såsom helium-3 på Månen, der kan sikre menneskeheden brændsel i al evighed, stort set. Vi omdefinierer vores egen eksistens. Og dette er en *human* idé om mennesket, i modsætning til det britiske, *dyriske* imperiebillede af mennesket, der retfærdiggør, at man, ikke

alene mand og mand imellem, men nationerne imellem, har ret til grundlæggende set at have et slavesystem, et imperiesystem.

For at vende tilbage til den politiske side af dette, så, som jeg sagde: Det britiske Imperiums grundlæggende opdeling [af verden] har, rent historisk, været opdelingen af Øst vs. Vest. Rudyard Kipling, en af den britiske imperieperiodes genier, havde et berømt mundheld, der lød, »Øst er Øst, og Vest er Vest, og aldrig skal de tvende mødes«. De er nærmest to forskellige arter. Man kan selvfølgelig ikke tale om en underlegen art, i Asien, iflg. Rudyard Kipling, der faktisk *lovpriste* den britiske Rajah for at »bringe civilisationen« til inderne.

Jeg vil gerne påpege, at en ny bog er blevet udgivet inden for de seneste dage eller uger af Shashi Tharoor. I har sikkert hørt om ham. Han er en meget fremtrædende person, der i øjeblikket er parlamentsmedlem i Indien, en diplomat, en meget veluddannet mand, der har lanceret et totalt angreb mod briterne. Han har netop udgivet en bog med titlen, *Inglorious Empire: What the British Did to India* (Skammelige Imperium: Hvad briterne gjorde mod Indien). Han påpeger, blandt andet, at ideen om, at briterne [med britisk accent] i det mindste bragte en statsforvaltning og civilisation til de tilbagestående indere. Tharoor påpeger, at i 1700, før den totale, britiske overtagelse, var Indien den rigeste nation i verden. Landet havde, iflg. ham, 27 % af verdens globale BNP; hvorimod briterne havde 1,8 %. Jeg ved ikke, om dette er sandt; jeg har endnu ikke læst hans bog. Men, han påpeger imidlertid noget, jeg *ved*, er sandt, nemlig, at, under briterne, sultede 35 millioner mennesker ihjel [i Indien] på ét år, i 1837, alt imens briterne udskibede hvede og andre fødeemner ud af landet, tilbage til Storbritannien. Det britiske argument var, at »vi ikke griber ind over for udbrud af hungersnød, for udbrud af hungersnød er naturens måde at give udtryk for grænserne for befolkningsstørrelsen. De er

blevet overbefolket, og naturen trådte til for at udtynde den menneskelige hjord. Vi er trods alt moralske mennesker i Det forenede Kongerige, og vi tror på det moralske i kontrakter. Og at bryde en kontrakt om at sende hvede tilbage til Det forenede Kongerige ville være *absolut umoralsk*, blot fordi 35 millioner mennesker er ved at sulte ihjel.« Dette er ægte citater. Det er ikke noget, jeg finder på. For øvrigt påpeger Tharoor også, at 3,4 million mennesker døde under Winston Churchill. Han sammenligner Churchill med Adolf Hitler – en meget passende sammenligning.[1]

Så er der Opiumskrigene; jeg behøver ikke at gennemgå det. Jeg tror, at folk ved, at de forsøgte at formidle rent historisk, at Opiumskrigene handlede om, hvem, der kontrollerede opiummet. Langt fra. Dette var krige, som briterne lancerede for at ødelægge den kinesiske regering, der modsatte sig, at de bragte opium fra deres (englændernes) indiske rajaher, for at ødelægge Kinas befolkning, med det formål dér at gennemtvinge en lignende magt.

I dag ser vi præcis det samme. Vi kan ikke tænke på dette som tørre historietimer. Jeg ville have medbragt en bog, *Dope, Inc.*, men det glemte jeg – den bog, som vi første gang udgav i 1980'erne, ved navn *Dope, Inc.: The British Opium War against America*. Den er udkommet i flere udgaver, med den sidste, *Britain's Opium War Against the World*. De samme banker, der blev etableret i Hongkong for at køre opiumskrigene – Hong Kong and Shanghai Bank, Standard and Chartered, Jardine Matheson-bankerne – disse samme banker gør det stadig i dag. Da HSBC blev taget i at hvidvaske narkopenge for et titals milliarder af dollars fra Colombia og Mexico ind i USA, sagde Obama-administrationen, »Der er ingen, der skal i fængsel. Vi smækker dem over fingrene, en lille bøde, og så kan de fortsætte deres arbejde med at handle med dope«; for *dope er den største forretning i hele verden*. Her i denne udsendelse har vi tidligere diskuteret det faktum, at lederen af FN's afdeling for narkotika [Eksekutive direktør for FN's Afdeling

for Narkotika og Kriminalitet (UNODC)], Antonio Maria Costa, har fastslået den pointe, at, i disse kriseperioder, var disse banker *afhængige* af likviditeten fra narkohandelen; og i realiteten, hele tiden. Det er den største forretning i verden.

Som I ved, så, mens Obama legaliserede narkotiske midler i hele USA, støttede han åbenlyst både de nationale regeringer, der støttede narko, som i Colombia, hvor de underskrev en såkaldt »fredsaftale« med FARC, der ikke var andet end et kokain- og marihuanakartel; men han sørgede også for, at bankerne fik lov at fortsætte med uformindsket styrke, for det er dér, dope-forretningerne rent faktisk køres.

Nu har vi Trump, der fører en krig mod narko; endnu en årsag til, at briterne hader Trump, som de hadede LaRouche. Som I ved, så lancerede LaRouche en organisation ved navn Anti-Drug Coalition, der udgav et blad, der hed *War on Drugs*. Nu har Trump erklæret krig mod narko. Han har sat en general, general John Kelly, som chef for Homeland Security, og som er meget godt bekendt med narkokrisen og har aflagt forklaring for Kongressen om, at kun 20 % af den narko, der krydser grænsen fra Mexico, tages på dette tidspunkt; og en justitsminister, Jeff Sessions, der har tilbragt hele sit liv med at kæmpe imod denne legalisering af narko. Dette falder ikke i god jord hos briterne, kan jeg love jer for.

Til sidst vil jeg nævne, hvad Jason vil fortsætte med, og som er, at, på hele banksiden af dette, så *foragter* de britiske, monetære systemer Hamiltons kreditsystem, som beror på kredit [modsat penge]. Penge er dumme; og det er, hvad briterne ønsker, folk skal være, *dumme*. De vil have et system baseret på penge, så bankerne kontrollerer strømmen af penge, og så pengene kan bruges til hvad som helst, der skaber profit, det være sig kasinoer eller horehuse. Ulig kreditsystemet, der blev etableret af Aleksander Hamilton og brugt af vore bedste præsidenter, kredit, der har en vision, der har en idé om fremtiden, hvis formål er at skabe noget, at skabe en bedre

verden, at rent faktisk have blikket rettet mod fremtiden og forandre nogle ting på en måde, der er til gavn for befolkningens almene vel.

Jeg tror, at dette ligesom udstikker et miniaturebillede af Det britiske Imperiums Helvede, hvorfor de hader Trump. Netop nu er vi, måske for første gang i historien, i en position, hvor imperium kan afskaffes; muligvis for altid, hvis det lykkes os at skabe den form for kreative betingelser for menneskeslægten, der er baseret på menneskehedens fælles mål.

Og nu over til Jason.

Jason Ross: Det, du netop har gennemgået, Mike, gør det virkelig meget klarere, hvorfor der er så meget opposition til det potentiale, vi har netop nu, som virkelig er enormt. Nogle mennesker siger, at det Demokratiske Parti nu er en ulmende ruin. Det er en ret god beskrivelse af det, synes jeg. At de, i stedet for at tænke på, hvilken politik, de bør forfølge, hvad deres mission burde være, så er det blevet til en masse beskyldninger mod Rusland for alt muligt. Dårligt vejr? Giv Rusland skylden. Dårligt valgresultat? Giv Rusland skylden. Hacking af valget? Præsidentvalget var én. Hvad med Senatet? Hvad med Huset? Hvad med delstatskongresserne? Hvad med guvernør-skaberne i hele landet? Dette var generelt set ikke noget godt valg for det Demokratiske Parti.

Tænk på de muligheder, der *kunne* være, mht. at samarbejde med Trump-præsidentskabet om initiativer, der nu er mulige. Lad os tage et eksempel. Dette er et klip fra pressekonferencen i går med Det Hvide Hus' pressesekretær, Sean Spicer. Manden, der stiller spørgsmål, er Newsmax' John Gizzy. Det handler om præcis den form for samarbejde, som burde finde sted. Lad os høre:

John Gizzy: Tilbage under mødet og Deres åbningstale om bankerne, i den sidste kampagne, førte kandidat Trump en hård kampagne for en genindførelse af Glass/Steagall-loven, som

ville opsætte en barriere mellem kommercielle banker og store investeringsbanker. Den blev selvfølgelig ophævet i 1999, ophævelsen underskrevet af præsident Clinton. Senator Sanders førte også valgkampagne over dette, bemærkede, at det var i Republikanernes valgplatform i Cleveland, og sagde i december, at han med glæde ville arbejde sammen med Trump-administrationen om genindførelse af Glass-Steagall.

Er der planer om, at præsidenten skal mødes med senator Sanders? Og er en ophævelse [han ville have sagt »genindførelse«] af Glass-Steagall på hans dagsorden?

Sean Spicer: Der er ingen aktuel plan om at møde ham. Jeg er sikker på, at, som han har gjort med flere andre kongresmedlemmer på begge sider af midtergangen, et møde vil blive aftalt på et tidspunkt. Vi har ikke noget på bogen lige nu, men hør, han har vist – og jeg mener i dag, eller i går, var endnu et eksempel; i dag endnu et eksempel – hans beredvillighed til at række over midtergangen, hans beredvillighed til at se til begge kamre, og ikke blot i erhvervslivet, men også fagforeninger og andre industrier, hvor vi kan finde fælles jordbund. Jeg mener, at, hvis senator Sanders og andre ønsker at arbejde med Det Hvide Hus inden for områder, om måder til at forbedre finansindustrien, så vil vi gøre det.

Gizzy: Er I stadig forpligtet over for at genindføre Glass-Steagall?

Spicer: Ja.

Ross: Der var det! Det er atter blevet bekræftet ved en pressekonference i Det Hvide Hus, at Trump officielt har støttet Glass-Steagall. Dette er den mest afgørende lov, der kan få vort land på fode igen. Vi er meget glade her i LaRouchePAC; vi har netop udgivet en digital version af en brochure om *LaRouches Fire Love og Amerikas Fremtid på Silkevejen*. Det kan vi se på nu. Den vil også blive udgivet på

tryk for at komme ud i landet i titusinder af eksemplarer. Det, vi her har sat sammen, er en **introduktion**, en gennemgang af, hvor vi står i verden lige nu, og en detaljeret gennemgang af politikken for LaRouches Fire Love.

De, der har fulgt vores webside, eller hvis man er en nytilkommen, kan dette være en introduktion. Hr. LaRouche udgav i juni 2014 et politisk program, **»Fire Love til USA's omgående redning«**, som, tilføjede han, **»ikke er en valgmulighed, men en uopsættelig nødvendighed«**. Når vi ser på disse love, når vi ser på den idé, der udgør den overordnede ledetråd, så ser vi, at der er en idé om, hvad det vil sige at være menneske. Dét er nøglen til dette. Hr. LaRouche diskuterer dette mod slutningen, efter at have forklaret, hvad de Fire Love er for love. Han beskriver Vernadskijs anskuelse (faktisk LaRouches egen anskuelse) af, hvad det vil sige at være menneske – om mennesket og skabelsen. Han forklarer, at der er en idé, som man må forstå, når man tænker på økonomi set fra et menneskeligt standpunkt.

Som Mike fremhævede, så er resurser for menneskene ikke noget, vi finder i den vilde natur, ligesom en ko, der vandrer rundt og leder efter græs eller noget kløver at spise. Vi *skaber* resurser. *Vi er den eneste art på Jorden, der skaber resurser.* Faktisk, så er de fleste af de resurser, som vi benytter i dag, de fleste af de resurser, som vores liv foregår omkring, de fleste af de betingelser, som vi lever i, skabt, det er et menneskeskabt miljø; det er menneskeskabte resurser.

Tænk på alt det, der er en del af dit liv på daglig basis. Tænk på elektriciteten; tænk på de materialer, du kommer i kontakt med. Disse er for det meste slet ikke naturlige i den forstand, at de ikke er naturlige for en biologisk organisme som mennesket. Det vil sige, de er ikke resurser for lad os sige en flok chimpanser, eller sådan noget. Elektricitet, som vi frembringer ved hjælp af kul; ved at tage et klippestykke fra jorden og forvandle det til elektricitet, som vi kan overføre gennem tynde ledninger og bringe ind i hjem og

foretagender og fabrikker for at skabe bevægelse, for at bringe lys, kommunikationer, varme, afkøling, alle disse ting. Dette er en resurse, vi har skabt. Resursen uran; et klippestykke i jorden, der nu er en kilde til utrolig energi for os. De materialer, som vi bruger – metaller, substanser, der aldrig har eksisteret nogetsteds på Jorden, undtagen når vi skaber dem; plastik skabt af olie. Man finder ikke plastik nogen steder i Jorden skorpe; man finder olie. Aluminium, metallet, findes ikke på planeten – undtagen måske på en meteorit; aluminium er en ren, menneskelig skabelse. Der findes intet, ikke så meget som et gram af det i Jordens skorpe. Så vi skaber resurser.

Når vi opererer økonomisk på den måde, der er karakteristisk for den menneskelige art som helhed over lang, historisk tid, over økonomisk tid, kan vi få enorm udvikling og omskabe vores forhold til naturen. For at gøre dette, er der nogle skridt, der kræves; nogle aspekter af lovgivning og nogle specifikke forslag til en politik. I denne brochure om Amerikas rolle i Silkevejen gennemgår vi de fire aspekter af LaRouches Fire Love. Det første skridt er en genindførelse af Glass-Steagall; dette er den afgørende lov, som I netop hørte blev rejst som et spørgsmål under pressekonferencen i Det Hvide Hus. Dette var Roosevelts politik, der opdelte bankerne i kommercielle banker og investeringsbanker; som gjorde det muligt at få udlån ud til realøkonomien på en sikker måde. Hvor banker kun var engageret i typiske lån og ejendomslån og den slags ting; ikke i spekulativ investering. Når banker gør det, kan regeringen forsikre dem. Med Glass-Steagall genindført vil vi gøre det muligt at få finansiering derud til langfristede projekter. Som de grafiske kort i dette afsnit indikerer, har vi haft en enorm mængde – billioner af dollars; jeg mener, det var \$4,5 billion fra Federal Reserve (USA's centralbank), og lige så meget eller mere fra den Europæiske Centralbank. Enorme mængder penge er blevet skabt og sat ind i banksystemet; og næsten ingen af dem kommer ud i realøkonomien.

Så hvis man skal forsøge at finansiere en økonomisk genrejsning, hvis man forsøger at skaffe kredit til langfristede projekter, som at genopbygge dæmningerne, der er forfaldne i hele landet; som at påbegynde byggeriet af et højhastighedsjernbanenet; dette er projekter, der koster billioner. Men, billioner af dollars er blevet smidt ind i banksystemet, og de er ikke gået til noget; de bliver bare dér. Med Glass-Steagall gør vi det muligt for banksystemet igen at agere på en langsigtet måde; og vi skiller os fra disse bankers bankerot. Lige nu er hele banksektoren ved at nedsmelte totalt; en smule mere i Europa, ser det ud til, end her, men det er en offentlig hemmelighed. Dette banksystem vil ikke eksistere ret meget længere i verden. Hvad skal erstatte det; og hvad vil grundlaget for den måde, dette nye banksystem opererer på, blive?

Dette bringer os til den anden lov; en ny nationalbankinstitution. Alexander Hamiltons principper, det, han gjorde som grundlaget for økonomi – og i den digitale brochure kan I finde links, hvor I selv kan læse Alexander Hamiltons hovedrapporter til Kongressen. De er tilgængelige. Det er ting, der er et virkeligt højdepunkt i økonomisk fremgangsmåde. Vi gennemgår, hvordan en ny nationalbank ville operere. Dette er virkelig afgørende. For at gøre det muligt at få langfristede investeringer til billioner af dollars, må vi have en ny fremgangsmåde. I har måske hørt i pressekonferencen, hvis I lyttede til det hele, at et tema gentagne gange tages op fra Det Hvide Hus lige nu, uheldigvis; det er ideen om partnerskaber mellem det offentlige og det private. At dette skulle være måden, hvorpå de billioner af dollars til infrastruktur, som præsident Trump har krævet, kan finansieres. Det vil ikke fungere; det vil ikke fungere. For det første, med mindre man får Glass-Steagall, så vil man ikke få en sådan finansiering; men et andet aspekt er, at offentlige/private partnerskaber kræver projekter, som man kan investere i, som direkte vil tilbagebetale investeringen. Et offentlig/privat partnerskab for at restaurere LaGuardia

Lufthavnens terminaler; OK, det kunne måske tiltrække finansiering.

Men hvad med projekter, der ikke vil betale sig tilbage i flere årtier? Hvad med et nationalt højhastighedsjernbanenet? Hvad med byggeri af nye kraftværker? Hvad med investering i langfristet forskning og udvikling, såsom rumprogrammet? Det er her, hvor der ikke kommer en direkte tilbagebetaling, at der er en specifik, unik rolle, som skal spilles gennem et nationalbanksystem; hvor nationens forøgede produktivitet som helhed er tilbagebetalingen, så at sige. Ved at dirigere investeringer på måder, der gør hele nationaløkonomien mere produktiv, så er der faktisk ingen omkostninger ved at opbygge infrastrukturen. USA's transkontinentale jernbane kostede noget mht. den fysiske indsats, det krævede at bygge den; men indkomsterne for denne investering, [var] den nye nationaløkonomi, som den skabte. Den nye *nation*, som den skabte, hvor man kunne rejse fra kyst til kyst på under en uge, i modsætning til de tre uger, som det ville have taget før. Man skulle tage til Panama over land, og dernæst fortsætte med skib op igen til USA's vestkyst. At få en jernbaneforbindelse i stedet forandrede nationen rent samfundsmæssigt; den forandrede nationen økonomisk på en dybtgående måde. Udviklinger kunne nu finde sted; økonomi var mulig. Adgang til forsyninger og materialer og markeder og ideer og infrastruktur; dette udvidedes.

Så igennem et nationalt (statsligt) banksystem gør vi det muligt at tiltrække den form for kredit, der eksisterer rent potentielt, og dirigere den til projekter, der har langsigtet gavn og tilbagebetaling. Og vi bliver ikke bundet af at lede efter måder, hvorpå disse projekter kan omsættes til penge; hvilket er en afgørende fejl ved synspunktet om offentlig/privat partnerskab. Ofte, hvad disse ting gør, er, at de tjener penge på allerede eksisterende programmer ved at privatisere dem og så få brugerbetalingen eller indkomsten fra dem. Så vi må have en ny nationalbank. De \$1 billion, som

præsident Trump har nævnt, er alt for lidt.

For et par uger siden mødte jeg lederen af det Amerikanske Selskab for Civilingeniører. Det var dagen efter talen om nationens tistand (28. feb.), hvor Trump havde gentaget sit krav om \$1 billion. Denne ingeniør sagde, »Det er ingenting! Det er ingenting, sammenlignet med, hvad vi har brug for«. Det Amerikanske Selskab for Civilingeniører har udgivet deres rapport, der siger, at vi har brug for \$3,6 billion i investeringer blot frem til 2020. Og det er uden tanke for sådan noget som et helt nyt højhastighedsjernbanenet; det er kun til reparationer og til at få vores infrastruktur op i en anstændig form. Så med de enorme mængder, der er involveret, så er dette ikke noget, der vil få nogle mennesker til at udstede nogle lån til rentesatser, man vil have råd til. Det vil blive gennem national kredit på Hamiltons måde; og vi gennemgår [i brochuren], hvordan vi får dette til at ske.

Dette bringer os frem til den tredje lov, som vi diskuterer. At, når man investerer kredit, så må man have en måde, hvorpå man kan måle, om man forøger produktiviteten. Hvad er standarden for produktivitet i en nationaløkonomi? Er standarden for økonomisk værdi, at man tjener penge? Er det, at man sætter noget til salg, som folk er villige til at betale for? Det kan det ikke være! Folk betaler for alle mulige værdiløse ting; folk begår fejltagelser, når de bruger penge. Ideen om, at penge er et mål for værdi, er simpelt hen usand. Den måde, som LaRouche ser dette på, er i stedet med ideen om en økonomisk platform. At, når vi går til et højere niveau af energi, for eksempel, en højere kilde til energi, så har vi ikke alene mere af en energiresurse, men den lader os også gøre nye ting. På denne grafiske fremstilling [Fig. 1] ser man overgangen fra træ til kul, som fandt sted hen over en 50-årig periode fra 1850 til 1900. Kul er mere praktisk end træ, for man kan gøre en masse fine ting med træ, som man ikke kan gøre med kul; såsom at lave møbler eller bygge et hus. Man bygger ikke et hus med kul. Men kul lader én gøre nye ting.

Olie og naturgas er mere energitætte; de lader én gøre nye ting – forbrændingsmotoren, elektricitet, flyvning. Man vil ikke have en flyvemaskine, der flyver på kul; og slet ikke på træ. Så kommer det potentiale, man kunne have for nutiden – fission, fusion; højere energiniveauer, der er tusinder, ja hundrede tusinder af gange mere kraftfulde end den kraft, der er tilgængelig i kemiske substanser.

Her ser man et eksempel fra før den transkontinentale jernbane [Fig. 2], hvor man ser, hvordan rejsetiden fra New York var forskellig fra 1830 til 1857. Hvordan vejbyggeri, men faktisk for det meste udvidelsen af jernbanen, gjorde det muligt at integrere denne del af nationen på en langt tættere måde. Tænk på denne storslåede, nye idé, du har fået; en ny måde at gøre tingene bedre på. Kan man tjene flere penge, hvis man kan udskibe ens varer længere og hurtigere og lettere? Selvfølgelig. Men tænk over det, det betyder, at en god idé, en bedre måde at gøre tingene på, kan spredes lettere. Folk kan lettere bevæge sig rundt. Vi er ved at blive en ny slags nation.

Når vi tænker på den form for platform, som vi skaber, så må vi først og fremmest tænke på, hvad vores energikilde er. Hvad er vores evne til at forandre naturen, så den passer til vore behov og vore forhåbninger for fremtiden? Og det er hævet over enhver tvivl, at de største fordele, den største chance for at opnå dette, ligger i fusionskraft. Mængden af potentiel energi i fusion er bogstavelig talt over en million gange over det, man får fra kemisk energi. Sidstnævnte vil ikke forbedres gennem større effektivitet, med bedre gasturbiner eller sådan noget; det er simpelt hen forskellen mellem de elektronbindinger, der holder et molekyle sammen, versus det, der foregår i en atomkerne, som holder den sammen. Energimængden i en atomkerne er simpelt hen over en million gange større end de elektriske bindinger, der holder et molekyle sammen.

Som Mike nævnte, så bliver deuterium i havvand til en resurse;

bliver til et brændsel for fusion. Bliver til et vidt udbredt tilgængeligt fusionsbrændsel, i modsætning til den form for geopolitik, vi ser i dag, mht. adgang til energiresurser. At energi til at blive til en virkelig art, der rejser i rummet, kun vil fremkomme med fusionskraft. Hvis det tager flere måneder at komme til Mars, er det ikke rigtigt under ens kontrol. Hvis det er umuligt at afbøje en asteroide, der vil tilintetgøre alt liv på Jorden, fordi man ikke kan nå den i tide; tænk på den grundlæggende set uendelige værdi, det har at have udviklet fusion.

Det, vi dækker i denne brochure, er i sin kerne en idé om, hvad det vil sige at være menneske. Vi afslutter med en forståelse af, hvad denne menneskelige identitet er; hvad kreativitet er; og hvordan den bliver angrebet. De britiske angreb, som Mike netop har fortalt om, og som eksplicit ses inden for områderne af politik eller i Opiumkrigen, i felterne som militæret eller økonomi. Det eksisterer også i kulturens verden, i videnskabens verden, i de kulturelle forandringer, vi har set i løbet af de seneste 100 år eller så; med omdefineringen af videnskab, der begyndte omkring år 1900, hvor Bertrand Russell – i en æra, hvor Planck og Einstein var i færd med at revolutionere verden – forsøgte at dræbe videnskaben og forvandle den til matematik. Denne britiske intrige var utroligt succesrig; som det i dag bevidnes af den totale beundring for ideen om kunstig intelligens, for eksempel. Folk forstår ikke naturlig intelligens; hvad det vil sige at være et skabende menneske.

Dette aspekt er noget, som universet responderer på. Vore opdagelser er aldrig fuldt ud korrekte; vi ved aldrig alting fuldt ud. Men de opdagelser, vi kan komme frem til, har stadig en voksende magt over naturen; på trods af, at de aldrig helt er ligesom, aldrig helt indfanger essensen af, hvordan universet fungerer. Det faktum, at denne aftagende ufuldkommenhed korresponderer til en voksende magt, uden nogensinde helt at få alting rigtigt, mener jeg taler stærkt

for det faktum, at det er en skabende *proces* i sig selv, som er en fællesnævner mellem vort intellekt og universet som helhed. Hvis vi kan få adgang til dette, er de økonomiske potentialer uendelige. Vi kan udvikle fusion som en energikilde; vi kan revolutionere vores forhold til råmaterialer. Vi kan gøre en ende på truslen om tørke ved at udvikle kontrol over vandcyklussen; på samme måde, som vi ikke blot håber på, at der vil vokse noget mad i vores køkken, som vi kan spise. Vi sår og planter mad, vi har landbrug, vi transporterer det. Vi kan udvikle et lignende forhold til vand, hvor vand er noget, vi transporterer, hvis det er nødvendigt; at vi kan ændre vejret, hvis vi kan styre det; at vi tager direkte fra havene, når det behøves. Vi kan virkelig transformere os selv som art; og vores nuværende potentiale er virkelig enormt. Med åbningen for samarbejde med Rusland, som vi ser fra Trump-administrationen, med møder mellem militære topfolk i USA og Rusland. Med den forestående konference om Bælt & Vej-initiativet i Beijing i maj, som vil være en virkelig chance for USA til at ophøre med at spille en fjendtlig rolle over for dette Nye Paradigme, som under Obama og Bush; og i stedet gå med i det og give en særlig form for lederskab, som faktisk kun kan komme fra USA. En unik form for potentiale, som vi kan tilbyde verden, som i rummet, som i fusion, og som i andre ting.

Har du noget at tilføje?

Billington: To korte bemærkninger. Med hensyn til national bankpraksis, slog det mig, da du talte om det, at vi har hørt fra folk i USA's regering, der har været involveret i at forsøge at få kinesiske investeringer til USA, at de altid løber ind i det anti-kinesiske, anti-russiske, neokonservative hysteri i Kongressen, så snart, det drejer sig om et større projekt. De siger, »Åh, nej, vi kan ikke lade kineserne få dit og dat«. Men de sagde til os, at kineserne selv ville være absolut lykkelige for at tage deres enorme reserver i amerikansk statsgæld, der nu intet indtjener med de

nulrentesatser, der anvendes; og, da de ikke så godt, projekt for projekt, kan sætte dem i noget i USA, da at sætte dem ind i en nationalbank – en infrastrukturbank – hvor de sandsynligvis ville få et højere afkast. Men, hvad der er vigtigere, så ville disse penge komme ud at arbejde; de ville komme ud at arbejde for at opbygge en nation. Ikke deres nation i dette tilfælde – vores; hvilket, som civilingeniørfolkene sagde, vi har desperat brug for. Så kapitalen, ud over at generere national kapital, så er der institutioner i verden, der ville være mere end villige til at sætte kapital ind i en sådan bank; som bliver forvandlet til faktisk rigdom. Pengene udgør ikke værdien; værdien ligger i infrastrukturen, i transformationen af naturen, der finder sted som følge af en kreditpolitik, der kommer fra en nationalbank.

Og ellers vil jeg blot gentage, at dette er et tidspunkt i historien, hvor vi, faktisk for første gang, har chancen for at tilintetgøre ideen om imperium. Helga Zepp-LaRouche siger ofte, at folk vil sige, »Det er en ønskedrøm; den menneskelige natur er trods alt ond. Der vil altid være onde mennesker«. Jo, selvfølgelig; men pointen er, at vi står på randen af, at menneskeheden som helhed kommer ud af barndommen – bliver voksen. I stedet for søskende, der skændes med hinanden og kaster spaghetti efter hinanden, så har man en verden, der anerkender den andens fordel – som det blev sagt ved den Westfalske Fred – og ideen om, at vi kan lære at mestre de store kulturer på Jorden; det være sig den konfucianske kultur, Gupta-kulturen eller Abbaside-kalifatet i Bagdad. At vi forstår, at Jordens store kulturer alle har perioder med storhed og perioder med mørke tider. Men ved at række ud for at finde disse store øjeblikke i alle kulturer, har vi potentialet til at skabe en verden, hvor ideen om den darwinistiske bedst egnedes overlevelse kan blive smidt på historiens skrotbunke; og vi begynder rent faktisk at have muligheden for, at alle mennesker kan opleve deres virkelige menneskelighed – deres skabende evner til at gøre noget, der

vil få varig værdi for menneskehedens fremtid.

Der står vi. Vi har denne mulighed i vore hænder. Folk må lære at bryde gennem pessimisme, kynisme, frygt, og erkende det enorme potentiale, som vi har lige foran os, i vore hænder på dette tidspunkt i historien; og leve op til dette ansvar, og til denne enorme chance.

Ross: Storartet! Vi viser websiden endnu engang på skærmen, så I kan finde vores rapport om Amerikas rolle i den Nye Silkevej. Hvis I lytter, så er det lpac.co/us-joins-nsr for den Nye Silkevej. Nyd rapporten! Jeg håber, den er til hjælp i jeres organisering.

Se digital brochure: LaRouche's Four Laws and America's Future on the Silk Road

1] Se: TEMA: BEFOLKNINGSREDUKTION: »Briterne sultede flere end 60 millioner indere ihjel, men hvorfor?«

**POLITISK ORIENTERING den 9. marts 2017:
Russisk og amerikansk militær samarbejder åbent i Syrien.**

Britisk kampagne imod Trump afsløret.

Med formand Tom Gillesberg:

Lyd:

Hvad der står på spil med Obama/briterne kupforsøg mod Trump

Leder fra LaRouchePAC, 8. marts, 2017 – I et ekstraordinært velkomment syn siden tirsdag er amerikanske og russiske militærstyrker mødtes og har patruljeret næsten side om side – tydeligvis koordineret – uden for byen Manbij i Syrien, hvor de har sikret roen omkring denne by, mens russiske styrker leverer nødhjælp til byen. Denne begivenhed følger efter samtidig russisk og amerikansk bombing af ISIS uden for Palmyra, mens syriske styrker drev ISIS ud af samme by; samt et trevejsmøde mandag mellem amerikanske, russiske og tyrkiske stabschefer og deres stabe, om krigen i Syrien.

Amerikansk-russisk samarbejde imod international terrorisme finder sted i virkeligheden i Syrien; en begyndelse.

Det er ironisk, at den mest prominente mediedækning af udviklingen i Manbij – med fotos og et billede fra 1945 af amerikanske og russiske tropper, der hilser hinanden ved Elben ved besejringen af Hitler – kom i Londonavisen *The Times*. Det er dette samarbejde, ikke alene mod terrorisme, der har gjort

det britiske sikkerheds- og efterretningsestablishment, og de politiske kredse omkring Obama, rasende. Det har fået dem til at forsøge at tvinge præsident Trump ud af embedet »ved tilbagetrækning eller rigsretssag«, som en ven til Barack Obama sagde til Londonavisen *Daily Mail*. Det har endda ført til, at nogle britiske, tyske og franske »ledende medier« offentligt har diskuteret et mord på Trump. Og det har fået nogle Demokratiske ledere – dem, der nægtede at tillade snak om rigsretssag, da Cheney og Bush havde kastet sig ud i en katastrofal Irakkrig ved at lyve for Kongressen og FN – til at arbejde på at anlægge en rigsretssag mod præsident Trump, for at have *modsat sig* krigskonfrontation med Rusland.

Det, der står på spil, er et langt større løfte end samarbejde imod terrorisme. Kinas udenrigsminister Wang Yi udtalte atter den 7. marts, at hans lands mål er samarbejdet mellem USA, Rusland og Kina om, ud over at stabilisere verden, at skabe en global, økonomisk, teknologisk og videnskabelig udvikling. De moderne infrastrukturprojekter, som Kina har initieret i 60 lande langs den »Nye Silkevej«, tilbyder en »platform for de mest lysende udsigter i verden«, sagde Wang, hvis de største magter går sammen om dem. »Bælt & Vej-initiativet tilhører verden.«

Det er her, at det »store program for opbygning af infrastruktur«, som præsident Trump taler om, finder sin drivkraft. Det er udsigten til dette nye paradigme, som Obama/briternes kup mod Trump har til hensigt at stoppe.

Det er britisk efterretningstjeneste, der har udført hemmelig research og anklager om »Trumps aftalte spil med Rusland« i løbet af det seneste år, og som har ført til de seneste to måneders åbne McCarthyisme og Obama-krig mod Trump.

Men det amerikanske folk stemte for en ny retning, og frem for alt for en genopretning af en produktiv økonomi, bedre levestandard og produktiv beskæftigelse. Deres respons til *EIR's* og *LaRouchePAC's* mobilisering for dette nye paradigme –

selv i alle offentlige medborgermøder og møder, der er arrangeret omkring tilsyneladende partiske linjer – viser, hvordan Obama og hans britiske bagmænd skal besejres.

Foto: Præsident Trump, 6. marts, 2017. [facebook/DonaldTrump]

Neokonservative, medierne og liberale Demokrater – ikke umage sengekammerater, men forenede britiske agenter

Leder fra LaRouchePAC, 6. marts, 2017 – To betydningsfulde dokumenter blev udgivet den 4. marts, om den ekstreme krigsfare, der bliver anstiftet af den hysteriske og absurde dæmonisering af alle amerikanske kontakter med russiske diplomater og regeringsfolk. Et af disse dokumenter er af pensionerede ambassadør Jack Matlock, USA's ambassadør til Rusland fra 1987-91 og en af USA's førende eksperter og diplomater. Det andet er af Robert Parry, den undersøgende journalist, der er mest berømt for sin afsløring af Irankontra-operationen og CIA-kontra kokainhandelen i USA i 1980'erne.

Ambassadør Matlock skriver, at den aktuelle formodning om skyld i de amerikanske medier og politiske kredse udgør »holdningen i en politistat«. Han advarer om, at »atomvåben er en eksistentiel trussel mod vores nation«, og at en forbedring af relationerne med Rusland må »lovprises, ikke gøres til syndebug«.

Parry forklarer sammenkomsten af tre, tilsyneladende uensartede kræfter: de neokonservative (senator John McCain et.al.); de liberale Demokrater (Obama/Hillary/Soros-netværkerne); og de etablerede medier, der alle tilsigter at forhindre Trumps bestræbelser på at forbedre relationerne med Rusland. Parry advarer om, at disse handlinger »kunne skubbe de to lande ud i en krig, der virkelig kunne blive krigen, der afslutter alle krige – samtidig med at afslutte den menneskelige civilisation. Men Demokrater, liberale og de etablerede nyhedsmedier synes at hade Trump så meget, at de er villige til at løbe denne risiko«.

Det, der mangler i denne analyse – og som er fundamentalt og afgørende for at besejre den – er, at disse tre elementer ikke er »umage sengekammerater«, som de synes at være, men de fungerer snarere som redskaber for Imperiet og City of London.

Det britiske Imperium er stadig i høj grad i live, selv om det har brugt USA som en »dum kæmpe« i løbet af de seneste 16 år med Bush' og Obamas præsidentskaber til at udkæmpe sine kolonikrige. Imperiet kan ikke overleve, hvis dets »del og hersk«-opsplitning af verden mellem Øst og Vest blev tilintetgjort. Det er præcis, hvad Trump truer med at gøre gennem sin offentligt erklærede hensigt om at etablere samarbejdsrelationer med Rusland, så vel som også med Kinas »win-win«-fremgangsmåde med udvikling af hele verden gennem den Nye Silkevej – Ét Bælte, én Vej. I det britiske finansoligarkis og det britiske monarkis øjne må dette stoppes med alle midler, helt frem til og inklusive atomkrig.

Verden befandt sig på randen af netop en sådan eksistentiel katastrofe under Obama og hans klon Hillary Clinton. Selv om denne umiddelbare fare blev undgået gennem Hillary Clintons valgnederlag, så advarer både Matlock og Parry rettelig om, at denne fare er i færd med at blive genoplivet og forværret af den nye heksejagt i McCarthy-traditionen på enhver drøftelse med Rusland.

Som Lyndon LaRouche sagde i dag: »Briterne er medierne, med en hensigt om at ødelægge nationer. Det er før blevet gjort, og nu forsøger man igen. Vær agtpågivende.« Briternes rolle, sagde han, må bringes i fokus. »Vi kan forpurre dem ved at gøre det.«

Kendsgerningen med det vestlige banksystems totale bankerot (en afgørende årsag, i Imperiets øjne, til at få startet en krig hurtigt) blev i dag pointeret af Deutsche Banks chef John Cryans meddelelse om, at den 17 måneder lange bestræbelse på at genoprette stabiliteten i den bankerotte institution var mislykkedes. Banken tabte endnu \$1,5 mia. i 2016, for det meste på derivathandel, og de står over for milliarder i bøder fra USA for deres kriminelle handlinger under boblen med subprime-ejendoms lån, der førte til krakket i 2008. Cryans nye plan for Tysklands største bank omfatter at rejse \$8,5 mia. gennem udstedelse af nye, diskonterede aktier samt fokusere på udlån til industrien og skære ned på spekulativ handel og værdipapirmanagement.

Det lyder fornuftigt, men LaRouche bemærkede, at de blot »fjoller rundt« og må »gøre regnskabet op gennem virkelighed, og ikke numre«. I juli 2016, hvor Deutsche Bank næsten kollapsede, krævede LaRouche en engangs-genkapitalisering af banken, men på betingelse af, at den vendte tilbage til traditionen efter sin tidligere formand, Alfred Herrhausen, en tradition for bankpraksis for industriel og samfundsmæssig udvikling, ikke spekulation. Herrhausen blev myrdet på det tidspunkt, hvor Berlinmuren faldt i 1989, præcis på grund af sin vision.

Men LaRouches forslag blev ikke fulgt. EU og den tyske regering forsøgte at lappe på Deutsche Banks derivatbeholdninger til \$55 *billioner* med nye numre, og nu forsøger de endnu et nummer. Den »virkelighed«, som LaRouche refererer til, er, at der ikke er nogen måde, hvorpå man kan undvige det uundgåelige kollaps af derivatkontrakter til næsten \$2 *billiard*, der suger livet ud af det transatlantiske

finanssystems produktive økonomier, undtagen gennem en Glass/Steagall-reorganisering i FDR-stil – hvor man afskriver den værdiløse, spekulative boble og dirigerer nye kreditter ind i produktiv aktivitet.

Hvis verden vælger at sidde krisen ud, vil det ikke alene skabe en finanskris, der overgår enhver forestilling, men også en global krig. Tiden er inde til at handle.